AUSTAVINDEN

Jula 2014

Organ for Vidrek Grendelag

35. årgang

Austavinden

35. årgang

Redaksjonen 2014

Martin Indregard
tlf. 90772497
epost: martini@online.no

Torgunn Olsen
Tlf. 76959640 og 97187286
epost: torguno@online.no

Trond Østrem (layout)
Tlf. 99317710
epost: trondo@hin.no

Ingebjørg Eilertsen
Tlf. 90125037
epost: osvald.eilertsen@gmail.com

Austavindens hjemmesider:
www.vidrek.no/austavinden

Der finnes alle årgangene fra 1997 til og med 2012. Kjell Olav Ravn kan også skaffe de fleste årgangene på CD, tlf. 90997316
epost: kor@virak.no

Utgiver: Vidrek grendelag
Opplag: 100 eks.

Medlemskap i grendelaget
kan tegnes av alle fastboende på Vidrek.

Enkeltmedlemsskap
m/ Austavinden kr. 200.-

Familiemedlemskap
m/ Austavinden kr. 250,-.

Bare Austavinden: kr. 100 pr.år.
Portotillegg kr. 50 når bladet sendes med post.

Betaling til konto:
4520.07.11703
Ved betaling på giro/ nettbank:husk å skrive hvem beløpet er fra!

Forsida:
Bjarte Hoff har tatt dette bildet av Kjerkesteinen under årets Sankthansaften.

Håp i henganes snøre

Ja, så var vi her igjen, då. Et år har snurra fort rundt, fortare enn alle år før, synes eg. Alle er vi blitt et år eldre, ingen snik seg unna der! En snøfattig vinter uten skiføre har vi allerede gløm. Men den lyse sommaren var ekstra fin i år, og alt som kan blomstre blomstra. Hausten kom med mørktna, som alle år før, og med tid til å tenke: korsen går det med Vidrek og med oss alle, egentlig?

Vi som har fått ganske mange år på baken, minnes glanstida rett etter krigen, då vi syntes det krydde av folk og ungar i bygda. Likevel, det var kanskje ikkje meir enn 15-20 ungar på det meste. Men det var fleire enn det blei seinare. Slutten av 60- og begynnelsen på 70-tallet minnes eg som ei tid då det blei svart og mørkt i fleir og fleir vindu i bygda. Men så tok det seg litt opp igjen rundt 1980, på den tida grendelaget blei starta. Som vi kan se, no 35 år etterpå, var det den gong krefter og kreativitet i Vidrekfolket til å skape et godt miljø å vekse opp og bo i. Samarbeidet i grendelaget ga bygda et renommé som 'ei bygd som fekk nokka til'.

Men de siste åra har det røyna på. Gjennomsnittsalderen på Vidrekfolket auka kvart år med nesten et heilt år. Fornying blei det lite av. Og ungeflokken skrumpa inn til berre noen få. Igjen var det slik at nye hus blei mørklagt kvar vintertid (- og den tida er enda ikkje heilt over enda.) Og då blei det også færre til å dele og halde oppe aktivitetane i vårt vesle samfunn.

Likevel er det håp i henganes snøre. De siste par åra er det fødd og har flytta hit nye barn, slik at det igjen bor et 10-tall ungar her. De helsar vi velkommen og gled oss over. Vi tar det som et optimistisk tegn på at botn er passert, og at Vidrekgrenda går mot lysere tider de nærmeste åra.

Men det er det jo vanskelig å vite sikkert. Derimot er vi trygg på at det med lysere tider står seg de nærmeste månedane. For no snur vintersola, og så er det ikkje mange vekene før vi har vårsola tilbake, i all sin glitrande velde igjen. Det er berre å begynne å gle seg, folkens!

God jul!

Martin

Nytt fra grendelaget

Styrets arbeid

I 2014 ble det avholdt 11 styremøter, samt årsmøte og medlemsmøte. På årsmøtet/medlemsmøtet i februar var det 11 fremmøtte utenom de fem fra styret. Styret består fortsatt av Anita Ravn, Trond Østrem, Kjell Olav Ravn og Torgunn Olsen. Anita Jenssen gikk ut av styret i februar og Anita Solum kom inn. Foruten om faste punkter på styrets agenda, har arbeidet i år vært fokusert på oppussing av bøttekottet og gangen. Største arrangementet i år var julemessa i november.

Eiendommen

Prosessen rundt overtakelsen av grendehuset stod lenge stille. I høst fikk vi signaler på at kommunen hadde tatt fatt på saken igjen. I overgangen mellom november og desember lå papirene klar til tinglysning.

På høsten i fjor hadde vi el-tilsyn på grendehuset. Dette gikk i stor grad fint. I løpet av vinteren ble det ordnet to mindre ting og etablert internkontroller for strøm og brann. Vi fikk også montert en dobbeltkontakt ute. Øvrig arbeid på huset er beskrevet i en egen artikkel.

En lørdag i begynnelsen av april møtte folk til vaskedugnad på grendehuset. I år som i fjor ble noe vasket i forkant. Klasserommet, stoler og bord, kjøkkenet, gangen, materialrommet, toalettene og gulvet nede gangen ble rengjort. Det ble rigget opp rullestillas slik at de høye partiene i gymsalen også ble vasket i år.

Aktiviteter

Forrige års juletrefest ble arrangert i romjula. Det var bra oppmøte med flere barn til stede. Her var det folk både fra bygda og andre plasser som sang julesanger, drakk kaffe og hilste på julenissen.

Sist i mars arrangerte styret kafé. I vind og snøvær var det over 50 stykker som fant veien til grendehuset, mange av dem unger. Der kunne man få kjøpt mat og drikke, husflidsprodukter, lefse og ikke minst årer. Her hadde vi det trivelig!

I begynnelsen av mai ble det avholdt rusken. Det var godt oppmøte i godt vær. Etter en gjennomgang med en representant fra Statens vegvesen innomhus, rydda vi langs E6 og rundt skolen. Vi avslutta seansen med bålkaffe og tvist. Artig var det at mange unger deltok. Trond Østrem saga ned kratt rundt parkeringsplassen ved ei seinere anledning.

Vi starta 17. maifeiringa kl. kl.17.00 i Gjerdhaugsvingen. Derfra gikk et fint tog i godt vær til grendehuset. På grendehuset var det laget et flott arrangement med salg av kaffe og kaker, samt et åresalg med mange flotte gevinster. Det var mange deltagere, ikke minst barn. Vi hadde ei trivelig feiring av nasjonaldagen.

I år ble det prøvd å legge til rette for St. Hans feiring ved Kirkesteinen. Det var lite oppmøte av folk da mange feiret St. Hans hjemme hos seg selv eller andre plasser.

Barnegruppa og husflidsgruppa har stått for jevn aktivitet i vår og høst. Barnegruppa har møttes hver uke. Husflidsgruppa har møttes annenhver uke. Begge var viktige bidragsytere under julebasaren.

Øvrig drift av laget

Julebasaren gikk av stabelen lørdag 15. november og er nærmere beskrevet annet sted i bladet. Oppriggingа fordelte vi over dagene i forveien. Dørene var åpne mellom klokka 11.00 og 17.00, og det ble sjauet på alle hold de timene det stod på. Folk fikk kjøpt både julesaker, lefser, lodd, årer og noe å bite i. Det var bra med folk selv om det ikke var like mye besøk som i fjor. Vi er veldig fornøyd med å ha dratt årets basar i havn og ønsker å takke alle som bidro!

Barnegruppa fikk 2 500 kroner fra kommunen og 500 kroner fra Rema Distribusjon AS. Grendelaget fikk 10 200 kroner for rydding langs E6 for to år fra Mesta, 10 000 kroner fra Nordkraft, 867 kroner fra grasrotandelen i Norsk Tipping, 1000 kroner fra Sparebanken Narvik og 1000 kroner til kafédrift på 17. mai. Vi har ikke fått svar på søknad om støtte til strøm fra kommunen. Utleie av grendehuset har vært på det jevne.

Veien videre

Vi håper å få til en nyttårskafè i januar der vi kan selge lapskaus som ble til overs fra basaren.

Det blir spennende å se hvordan veien videre blir. Vi vet at utfordringene vil bestå i å ivareta/drifte huset, samt og drive aktiviteten i grendelaget. Kanskje utleie vil være et satsingsområde.

Virak Utmarkslag i 2014

I mars ble det avholdt Årsmøte i Utmarkslaget/ Sameielaget, og det ble da valgt følgende «besetning», som etter konstituering har følgende roller:

Tore S. Kongsbakk	(leder)
John Martin Overvåg	(n.leder)
Martin Indregard	(kasserer)
Anne Berit Søfteland	(sekretær)
Jan Røssås	Styremedlem
Svein Ravn/Geir Josefsen	(varamedlemmer)

Dette har vært et år som er mye preget av den pågående jordskifteretten. Utmarkslaget har vært rekvirent til de sakene som er oppe, men er direktepart i kun én av de sakene som er oppe. Det gjelder sak der Jordskifteretten utarbeider nye vedtekter for laget. Når denne er avsluttet vil det medføre at Utmarkslaget og Sameielaget får en annen status som Tingsrettslig sameie. Dette har betydning for hvordan man blir registrert i Brønnøysundregistrene.

Elgvallet denne gang fikk tildelt en kvote på til sammen 7 dyr, men det ble bare felt 6 av disse. En voksen okse og en halvannetårig okse ble felt i kraftlinja nedenfor gravlunden, en kvige ble felt i kraftlinja ovenfor hyttene øst for Holtvik. En kalv ble skutt på fjellet ved det lille vannet sørvest for Røsnavatnet. De to siste elgene ble felt i Eiterdalen etter at det jaktfeltet hadde fylt sin kvote.

Videre har vi har fått en henvendelse fra jaktlaget som har forespurt om å få rydde siktgater i utmarka, da skogen mange steder er i ferd med å vokse til. Dette vil være et av de tingene som utmarkslaget, i samarbeid med de berørte grunneiere, vil se på videre i 2015.

Utmarkslaget ønsker alle i bygda en god jul og godt nyttår!

Tore S. Kongsbakk (leder)

Ansiktsløfting på grendehuset

Bøttekottet oppe i gangen fikk skade i forbindelse med taklekkasjen. Vannskadede plater er byttet ut med nye våtromsplater, og takplatene er også byttet. Det ble flikket litt på reisverket, men stort sett var det i god stand. En stor takk til Tor Arne Jespersen for vel utført arbeid.

Han tok også på seg jobben med å bytte vinduer i gangen. Det lot seg gjøre å komme til fra innsiden uten å måtte ta løs overliggerne på ytterkledningen. Etter at vinduene var byttet, satte han inn nye fóringer og la smartpanel i hele gangen sammen med Geir Erik Hansen. Vi må heller ikke glemme Torgunn Olsen som har vært med å male taket i gangen, og som har gitt det store skapet ute i gangen ei ansiktsløfting. En takk til elektriker Bjarte Hoff som vederlagsfritt hjalp oss å koble fra ei strømledning som måtte tres gjennom smartpanelet.

En ny panelovn med termostat og nattsenking er kommet på plass i gangen. Gangen er blitt mye lunere og finere, og oppgraderingen kommer til å merkes på strømregninga.

Selv har jeg byttet takrenner på begge sider av inngangspartiet.

I kroken mellom inngangspartiet og gymsalen gjenstår ennå litt reparasjonsarbeid, men det får vente til våren. Det samme gjelder kledningen rundt ytterdøra.

Det er mye vedlikeholdsarbeid som trengs: Øvrige takrenner bør skiftes, huset trenger et strøk maling (især vestveggen) og drenering og avløp for overvann er i dårlig forfatning. Innvendig er det yttergangen som står først for tur. Den er fortsatt et varmesluk, men vi venter også med denne oppgraderingen til det blir lysere og varmere i været.

For grendelagsstyret
Trond Østrem, husfar

Over: Tor Arne finpusser vindusmontering.

Til høyre: Geir Erik (øverst i trappa) og Tor Arne monterer smartpanel.

Ei fengslende garasjehistorie

For mange år siden jobbet jeg i en kommune lenger nord i landet. Hvert år var de ansatte samlet til julekaffe en formiddag i midten av desember. Ett år skjedde det noe uvanlig. Rådmannen overrakte en avlang julegave til en av de ansatte. Historia er som følger:

Tidligere på høsten hadde mannen jobbet med noe i garasjen sin. Garasjeporten var stengt, og sidedøra hadde utvendig slå, men ikke innvendig håndtak. Et infamt vindkast fra nordvest smekket døra igjen, og mannen var innesperret i sin egen garasje.

Kona gjorde husarbeid med minstebarnet i hælene. Hun hørte at mannen banket og slo, og hun tenkte at nå koser han seg med snekkerarbeid.

Mannen fant det ene verktøyet etter det andre og banket i vei.

Ingenting hjalp. Han hadde noen armeringsjern liggende oppunder taksperrene. Mannen fant en hammer og slo etter tur på de ulike jernstengene. Kona hørte at det kom så fin musikk fra garasjen, og barnet utbrøt: «Pappa ding dong!».

Til slutt begynte hun å lure på hva han holdt på med, og hun gikk ut i garasjen for å se etter.

På julekaffen fikk mannen overrakt et pent innpakket brekkjern.

Trond

Skolen/grendehuset er hjertet i bygda!

Av Idun Sørli Gya

Første søndag i advent satt jeg spent og ventet på at den samiske nasjonalsangen Sàmi soga Làvlla med far Arnes melodi, skulle synges i NRK2s «Salmeboka minutt for minutt», da mobilen ringte. Det var Ingebjørg; som etter litt hyggelig prat lurte på om jeg hadde fått sendt «mitt innlegg» inn til Austavinden!?? (Vi traff nemlig på hverandre i byen først i november, snakka om jula, om basaren på grendehuset, Austavinden, og dette og hint, og Ingebjørg lurte på om jeg kanskje kunne «skrive litt»? – Ja, visst, sa jeg; gikk hjem og skrev: *på Facebook*!! Om Julebasaren! Vel, misforståelsen oppklart; nå var det bare å sette i gang med Austavind-innlegg....

Men hva, fra bygda mi skulle jeg ta for meg? Jo, like etter en vellykket julebasar, sa det seg selv: GRENDEHUSET! Nå har jo jeg, som «sommer-innbygger» bare sporadiske minner å hente fram – glemsk er jeg også blitt! (Flere av dokker kan, vet og husker *mye* mer, og vi vil høre fra dere!) Men, at dette er huset som binder bygda sammen står klart for meg. Så jeg prøver; og her følger litt om mine minner og tanker...

For et par generasjoner siden var Vidrek ei aktiv, «ungdommelig» bygd med gårder i god drift, og med *barn*! Som alle i min tid var elever hos de dyktige lærerne Elisabeth Åsheim og Gyda Kongsbakk. Men når skoleklokka ringte inn om høsten, satt jeg ved pulten min i Tromsø. (Jeg gledes i ettertid over innslag, med bilder, her i bladet vårt fra den tida huset *var* skole!)

For sommer-Idun var skoleområdet til daglig en trivelig lekeplass der ungene kunne samles. Men, tida gikk, og etter hvert ble det færre barn i bygda, så til sist var det ikke lenger grunnlag for skole der. Barna ble busset inn til Håkvik, og skolen? Jo, den ble mer og mer tatt i brukt til felles sosiale og praktiske aktiviteter. Blant annet; som også noen av gårdene – manglet morfar Johannes og mormor Amalies lille hytte 'Heimly' oppe i skogbrynet «baderom»; vi hadde ikke engang innlagt vann i den tida. Så, vi tok kroppsvasken i stamp på trammen, men ukentlig trengtes det klesvask og skikkelig bading! Da lånte vi hest og vogn; unger, baljer og skittentøy ble stablet i kjerra og vi dro på dagstur til Storelva. Der tentes bål til varming av kaffe og kjøttsuppe, vi ungene fikk grundig innsåpet hår og skrott og ble skrubbet rein i en rolig kulp i elva. Mens de voksne tok klesvasken, og holdt et øye med oss... Men så kom *framtida* til bygda: det ble bygget *bad* i skolehusets kjeller! Og mot helgestart var det felles-lauging, kvinner på torsdagseftan, og karene fredagen – om jeg husker rett. *Snakk om luksus!*

Jeg 'mistet' noen «full-somre» i bygda i ungdommen – vi flyttet, det var utdanning og jobber på gang, men alltid: jeg måtte ha *en* periode, kort eller lengre, i sommerparadiset mitt! Og i løpet av denne tida ble «huset» tatt i bruk mer og mer. Det ble pusset opp og pleiet; bygdefolket tok grep og skapte seg et eget «senter», der det sosiale bidro til å knytte Vidreks innbyggere tettere sammen! For oss, privat, skjedde også en god del. Mor og far kjøpte 'Heimly' – og de, (senere mor med Petter) pusset opp og bygde ut. Så overtok Terje og jeg; nå venter Arne og Gard på å overta odelen når den tid kommer....

Som ung, voksen og eldre har jeg levd med skolen, med Grendehuset! Jeg vet at det var og er i flittig bruk hver eneste vinter; barnegruppa, grendelagsmøter, husflids- og andre kurs og idretts-aktiviteter. Begravelser ble og blir holdt; 'store' ager, kirkemøter og gudstjenester, bryllup og slektstreff og mere til! For meg og for våre barn – og nå barnebarna – er det de «offisielle dagene» vi hvert år gleder oss til, og over. Alle julebasarene med flotte gevinster og nydelig mat, 17. mai, med toget langs E6 som svinger inn til brus og pølser, kappleik og allsang; *julefestene!!* – Og også elgfest har vi hatt gleden av å delta på! Disse siste par årene har jeg også vært med, som hyttetomt- og nausteier på bruk av Grendehuset som møtelokaler da her var grenseoppgang; ja i det hele tatt, – snakk om *hus* med nytteverdi!

Så, selv om mitt «innspill» på langt nær gir et tilstrekkelig bilde av Vidrek Grendehus, (og kanskje jeg «husker skeivt» her og der...); dette er ment som en takk til et samlingssted som i tillegg til å vær nerven i bygda, også gir alle oss med hjemmefølelse til Vidrek gjennom røtter, slektskap og feriesteder – den sterke følelsen av tilhørighet! Og ikke minst; *stor* takk til alle dere som gjennom dugnad står for vedlikehold, oppussing, arrangementer, – dere er et ideal-Norge i miniatyr!

For å slutte der jeg startet; det er vemodig og rart å vite, at egentlig kan kanskje det samiske folket glede seg over «sin» melodi nettopp fordi far ble så tilknyttet Nord-Norge, og spesielt mors foreldrebygd *Vidrek*! Han følte, som en av våre to sa da vi en vår kjørte nordover fra Vefsn der vi bodde da:
– Vi har *to* heime; Mosjyn og Virak!

Riktig god jul, i bygda og på Huset; vi møtes igjen i april/mai 2015!

Hilsen ho Idun i Hytta

Den avklaringssaka utmarkslaget har rekvirert hos jordskifteretten går mot sin slutt i 2014. Dom er venta å komme rundt 1. desember, som er for seint etter Austavinden sine redaksjonsfrister. Vi kan derfor ikke presentere noen konklusjoner her, bare gi en oversikt over hva retten har klarlagt i de rettsmøtene som var i juni.

Det vil komme nye vedtekter for utmarkslaget, slik at vi blir et "tingrettslig sameie", dvs. et lag der alle grunneiere over en viss størrelse automatisk er medlem. Hvor retten vil trekke grensen for størrelsen, vet vi ikke, heller ikke hvilket prinsipp for utbyttefordeling som blir lagt til grunn: areal eller skyldøre.

Det vil bli oppretta 5 veilag for de lokale veiene på Vidrek, der brukere av veiene får regler for hvordan vedlikehold og utgifter til dette skal ivaretas. Det blir trolig veilag for Sjøveien, Sommarfjøsveien, Storelvveien, Finngamnesveien og Sildvikveien. For de 4 første veilagene blir det utpekt en ansvarlig leder, mens det for det siste veilaget blir et styre med flere medlemmer.

Det er skilt ut 5 tomter rundt eksisterende hytter på fjellet, mens to hytteeiere bare har ønska punktfeste. Retten skal fullføre matrikuleringsprosessen for alle 7 hyttene.

Den siste grensebiten mot Klubbvik blir definert, slik at fellesarealet på fjellet dermed blir ferdig avklart for matrikulering.

Når rettsboka kommer rundt 1. desember, vil den også ha med tidligere delavgjørelser som er tatt, for eksempel rettighetsavklaringer til Øyan, Storelva, Vidrekleira, Moloen og Skjæret.

Når rettsboka kommer, vil den ikke være rettskraftig før ankefrister er gått ut og evt. ankesaker avslutta. Det vil altså ennå gå litt tid før alt dette er landa. Men nå nærmer vi oss sterkt!

Martin

Jul i Stornaustdøra

Der var det lys på loftet hos naustnissen igjen. Nå sitter han der med parafinlampa si og mimrer tilbake over året som gikk.

Det har ikke vært de store begivenhetenes år i naustet. Noe ståk har det vært nedi «vengen» fra tid til annet, når vertskapet har hatt gjestebud for byens firma. De ser ut trives i selskap med Torgunn, Sølvi og Anders. Særlig må vi nevne Scania, som har hatt sitt juleselskap i naustet for sjuende år på rad! Ellers kan vi jo nevne Friluftsskolan Vargen fra Kiruna, som har lagt sin forsommers «Vikingleir», med fembøringsseiling og overnatting til Vidrek. Det er fjerde året de besøker oss, og kommer gjerne tilbake. Ungene elsker roing og fisking, og fisken her er noe større enn det de er vant til oppe i de svenske vatnene. Det morsomme er jo også at godværet alltid kommer sammen med dem.

Og *for* et vær fet ble. Hele sommeren. Naustnissen sjøl hadde planlagt å bruke sommerens grådager til å få malt fjøset… Dermed ble det ikke malt fjøs i sommer – men vi kom nå halvveis rund i høst. Det skjer en del med et bygg på tjue-tredve år, og vi må bytte vinduer og bordkledning på vestveggen. Det får nå vente til våren. Men skal bygningene få lov til å stå, så skal de i hvert fall se velstelt ut.

Hildringstimen er fjorten år i år, og det begynner å vises. Den gang da den ble malt for første gang, ble vi av malerfirmaene anbefalt den sterkeste malinga som fantes – shipolin. Det viste seg å være en tabbe. Malinga var så tett at vi så påbegynnende råte allerede tredje året. Den gangen ble all malinga fjernet med varmluftpistol og erstattet av sjølblanda linoljemaling som puster. Gammel resept som er utprøvd i flere hundre år. Men det var for seint. I vår var det ingen vei tilbake, og jeg måtte bytte 3 meter ripe, og spunse i øverste bordet en halvmeter. Det er ikke fritt for at man er litt nervøs når man setter saga på båten (se bildet). Men reparasjonen ble bra, og skipet kom på havet til rett tid.

Det har ikke vært noen langturer, bortsett fra den sedvanlige turen til Vestjordseilasen. I år lå Vestfjorden som et speil, og der var ingen tradisjonsbåter som rakk i mål før innkomsttida var ute. Der var mange såre hender og mye trespon å se på tollegangene etter lang tørn ved årene. Men været var herlig og alle kosa seg i den gode markedsstemninga i Kabelvåg. Seinere på sommeren blei det også en tur til Vojehavn på kystkulturdager. Vi er et populært innslag der, og får veldig god mottakelse der. Det er trivelig for oss også, da min familie på bestefarsida har heimehavn der i området, nærmere bestemt Øksneshamn.

Oppsettinga gikk på skinner i år også, og vi har fått fin rutine på dette. Også Kongsbakknaustet er i bruk. Der kviler Kystlagets firroring sammen med noen mindre av lagets båter. Stornaustet begynner å få noen år på seg, og de som har observert at vestveggen har blitt mørkere har sett rett. Der blir smått tjærebredt når der er litt tid til overs, og jeg tenker at heile naustet har fått seg en runde i løpet av året som kommer.

Så nå kan båt og naust bare kvile seg ei stund før det atter lakker mot vår og vårpuss. I mellomtida kan vi bare mimre om den fantastiske sommeren som gikk, og håpe at neste sommer blir like fin.

Anders

Det er dramatisk når man setter saga på pent handverk, men noen ganger en dyd av nødvendighet. Her vises resultatet av noen år med for tett maling.

OVER: Det nye rip-emnet prøves og tilpasses.

OPPE TIL HØYRE: Reparasjonen blei bra, og skipet står utafor naustet nysmurt og klar for sjøen.

TIL HØYRE: : Vakre skapninger gjør landhugg på Måløya utfor Steigen. Fra dagene under Vestfjord-seilasen.

Emanuel

Sangen «Emanuel» skreiv jeg til «Vuonaga – Fjordfolk» - et musikalsk prosjekt jeg har fått gleden av å reise rundt i fylket med. Historien er som jeg forteller ovenfor – om Fjordfolket – Bufolk og samers felles reise fra sitt tradisjonelle liv i fjorden, til urban industri og tidsklemma. Vi har høstet masse bra kritikk, og har foran oss flere kulturhusjobber med dette givende prosjektet. Dette er Emanuels sang:

Æ fødtes av slit og forra fra fjorden
Forma av finnefolks flittige hand
Langs leia med rom vind fra vest – og litt nord
klyv æ båran langs kysten av Norges land

Mitt mannskap e bufolk fra fjorda og nes
Ti gode menn ute vilkår og krav
Med livet i pant for det som fraktes
fra blodslit ved åran på vinterhav

Emanuel, Emanuel
Fra Vågan tel Bergen vi seila i kveld
Emanuel, Emanuel
Måtte skipper og herren føre meg vel

De e allmuens grøde og slit æ før'
I farmen ligg landets rikdom og arv
Makta tel adel og handelsmenn sør
I bytte for fjordfolkets nødtørft og tarv

Emanuel, Emanuel
Fra Vågan tel Bergen vi seila i kveld
Emanuel, Emanuel
Måtte skipper og herren føre meg vel

Min høgreiste stavn e en bauta for æra
for de som drog fresken og frakta den fram
Når reisa e slutt, kan den råtne i fjæra
For fjordfolk ber sjeldent om akt og honnør

Emanuel, Emanuel
Fra Vågan tel Bergen vi seila i kveld
Emanuel, Emanuel
Måtte skipper og herren føre meg vel

Historia om Emanuel fortsetter på neste side.

Historia om Emanuel

Historia om Ole Knudsen og hans jektebruk på Vidrek på 1780-tallet er velkjent for de fleste i bygda. Ole var en av de mange fra de nordnorske fjordene som med sitt virke på Lofothavet bidrog til bygginga av dette landet.

Da jeg så en utstilling med temaet 1814-2014, der nordnorske fiskere og torsken vi har seilt sørover ikke er nevnt med et eneste ord, ble jeg mektig provosert. Jeg trodde at vi nå – 200 år etter Eidsvold – faktisk hadde skjønt hva som har bygget Norge. Det er fisken fra Lofoten. I statistikkene frem til Olja passerte fiskeeksporten vår, har torsken vår stått for langt over 50% av inntekter fra norsk eksport! Så må noen forklare meg hvorfor der *ennå* ikke står ei rorbu og en fiskehjell blant stavkirker og lafta stabbur på nasjonalmuseet på Bygdøy!

Men kjerringene sleit med fjøs, jord og unger, dreiv kaillan hele vinteren på Lofothavet for å få torsken opp av havet, og på hjell for tørking. I juni kom de tilbake til Lofoten med jektene fra sine vinteroppplag. Fisken ble lastet om bord fra hjellene og ført sør til Bergen, der kjøpmennene kunne profittere på eksport av allmuens blodslit på vinterhavet.

Ole Knudsens jekt het Emanuel. - På akterspeilet av jektas veng hang Emanuels navneskilt. På dette skiltet leser vi mellom linjene hva det hele handlet om – skaffe føde til familien, og fø handelsmennene i Bergen – om Gud ville det slik:

Emanuel jeg heter
Efter brødet jeg leter
Til Bergen jeg mig trakter
og hjem jeg mig akter
Gud føre mig vel

Slik så det kanskje ut den gangen Emanuel førte Vidrekfolkets fisk til Bergen.

Torgunn sine hekkefugla

I overgangen mellom mars og april, samme tida de første førrbifaranes gjess parkerte nede på marka, kom det også hekkefugla til bygda. Ekstra spennanes blei en kveld med snydrev ute, like før midnatt. Fra mamma sitt hus (Berit Olsen) observerte vi billys ved huset mitt (tidligere Olga Olsen huset). Snart så vi lysan til to bila. Den ene forsvant, og det ble snart mørkt igjen. Bare utelysan stod på.

-Det står fortsatt en bil nede hos dæ, sa ho mamma. Den stod helt inntil veggen på nersida, med lysan avslått.

Vi skimte såvidt fronten av en bil i utelyset. Ka e dettan?! Kem som ligg og snik langs husveggan på dennan tida? Æ fikk brorsan opp av senga (som sku kjøre langtransport midt i natta) og vi heiv på oss klean. Dettan måtte vi sjekke opp, og tok mamma sin bil med 1000-meter.

-Ska vi kjøre inn på baksida og kom bak dem? spurte æ.

-Nei, sa brorsan og vrengte bilen inn i nærmaste innkjøring og satte 1000-meteran rett i fronten på bilen som stod der.

Overraskelsen var stor da refleksbokstavan på panseret lyste mot oss: POLITI stod det på bilen. Vi så på hverandre og flirte godt. Vi hoppa ut av bilen, og det gjor han i politibilen også.

-E det dokker som e her *nu*, ytra æ.

-Ja, sa betjenten. Vi har fartskontroll.

-Vi måtte jo sjekke at det ikke var nån (!!!!!!!!!!!!!) som var på tokt her nede, sa brorsan.

Iver Ljønes og Roger Olderøy på kontroll i Narvik.

I hagen, tett innfør hekken, satt det en mørk skygge med laser mens snyfillan dreiv rundt. En hekkefugl.

Dettan blei starten på mange fartskontrolla av UP (utrykningspolitiet) dettan året. Han Roger Olderøy (også med Virak-ana) e blitt NK (nestkommanderende) i UP i Nordland, og si at han priotere slike områda som Virak. Det e ikke de som kjøre like over fartsgrensa de e interessert i, men de som hold stor fart. Han mene folk utenfor tettbygde strøk også skal ha rett til og ferdes trygt i trafikken. De har vært opptatt av å lytte til beboerne i området, og håper de har fått ned noe av den verste råkjøringa.

Roger og hans kollega Iver Ljønes er de som har vært her mest. Det har blitt gitt en del bøter og høsta en del førerkort i løpet av året. I løpet av 2014 er det tatt beslag i 42 førerkort i 60-sonen. Dettan e et svært høyt antall førerkortbeslag på en og samme plass, og en av plassene i Ofoten der det tas mest. Høyeste målte hastighet er 110 km/t. Meste antall førerkortbeslag på en kontroll var åtte stykker. Antall bøter ligger rundt 100.

Æ kan love det va aktivitet den gangen de tok åtte førerkort. Fra fjæra så vi blålysan som fòr avgårde. De var 3-4 stykker og mer enn en bil, men tilkalt enda flere for å hanskes med situasjonen.

Disse kontrollan har ettervirkninger. Nån gang i flere daga, andre gang i flere tima. Nokka æ synes e positivt. De si at kontollan skal fortsette i fremtida. I mellomtida gav æ dem muntlige blomster førr innsatsen så langt!

Historisk vandring på Vidrek

Ofoten slekts- og historielag arrangerer hver høst såkalte «historiske vandringer», som er guida turer til forskjellige steder som er historisk interessante. Den 9. september var eg guide på en slik tur på Vidrek. Vi besøkte først Vidrek Gravlund og fortalte om forhistoria til at den blei anlagt etter krigen. Så rusla følget på 10-12 frammøtte – de fleste medlemmer i historielaget - ned til Sjøveien, ved Kongsbakkhuset. Der ga eg ei framstilling av Vidrek under 1700-tallet, med hovedvekt på de familian som dreiv jektefarten, opp til slutten av rundt 1810-20. Det var tydelig at deltakeran for det meste var ukjent med Vidrek si historie, og ga uttrykk for at «her var det mye nytt og spennandes».
Martin

Reisebrev 2014 - Riga

På jobben er vi en kollega-gjeng på 4 stykker som har laget en reisetradisjon hver vår, med en langhelg til storbyer ute på kontinentet. Det har tidligere vært både London og Budapest, mens denne gangen falt valget på Riga. Er man ute i god tid er både flytur og hotell-opphold ganske så rimelig.

Riga er jo i dag hovedstaden i Latvia eller Lettland, som det het før. Det er jo en stor og moderne by, men det som vi turister besøker, er jo den gamle middelalderbyen, med sine mange kirker og flotte fasader. Mye av dette ble jo bombet sønder og sammen under andre verdenskrig, men man har vært flinke til å føre det tilbake til gammel stil. Her kan man gå gatelangs igjennom trange og snirklede smug, eller man kan ta seg en tur opp i ett av kirketårnene og få full utsyn over byen.

Men Riga har jo sin historie på godt og vondt. For oss historie-interesserte er ett av de viktigste museene det såkalte okkupasjonsmuseet, der det fortelles om mange tragiske hendelser, da Latvia ble okkupert av tyskerne under krigen. Latvierne er veldig opptatt av ikke å glemme, ethvert statsbesøk i landet har derfor dette museet som fast post på programmet. Etter Sovjets sammenbrudd i 1991, definerte man okkupasjonsperioden helt fram til da. Og da er vi jo inne helt i den historien om jernteppets fall som man selv opplevde og husker.

Gamlebyen i Riga.

Av uteliv (nei vi var ikke på de stedene en kjent norsk politiker besøkte for noen år siden), kan vi jo spesielt nevne, «Kuba» en av de siste barene med typisk østblokk-preg iblandet litt karibiske stemninger. Er du spesielt svak for gamle 1970-talls sovjetiske western-filmer(!), der indianerne vant og kapitalistene tapte, er dette stedet å gå. I stedet for overdimensjonerte flatskjermer, vises filmene på tidsriktige TV-apparater som minst er fra tiden rundt Cuba-krisen. Et sted for feinschmeckere og «nostalgikere» med andre ord.

Av finurlige matretter som ble oss servert, kan vi jo nevne «ice on ice», det vil si vaniljeis servert med en to kilos isblokk (sånn bare for å holde det litt kjølig på bordet). Et annet godt råd er å insistere på tilbehør til maten. Selv for oss med kronisk slukhalsbetennelse er 1,5 kilo rein svineknoke utfordrende nok å få ned, særlig når det serveres uten poteter og grønnsaker. Kelneren frarådet tilbehør, da det var så mye mat ellers….

I dag er byen en vennlig hovedstad, der du kan nyte livet som turist til en rimelig penge. Og til alt overmål fikk en stakkars vår-hungrig nordlending oppleve gode og varme sommerdager i april. Og hvis du savner et stykke Norge mens du er der: det var Narvesen-kiosker nesten på hvert hjørne. Absolutt en tur å anbefale!

Ønsker med dette alle Austavindens lesere en god jul og godt nyttår!

Tore

Barnesider

Barnegruppa 2014

Barnegruppa på Virak startet 2014 med seks barn i alderen 5 mnd til 9 år. Vi møtes en dag i uka for lek og moro på grendehuset.

Høydepunktet i år var da vi endelig hadde spart nok til å få en skikkelig overnattingstur for barna. Etter en del planlegging og telefoner endte vi opp på Ballangen Camping hvor det ble bading, sykling og masse mer. Ungan var storfornøyd, dro hjem med stjerner i øyan og et minne for livet.

I høst startet vi opp med to nye barn i barnegruppa, Tuva Louise og Tilde Sofie. Fantastisk å få flere barn i bygda og i barnegruppa.

Helt til slutt vil vi bare si at alle barna på Virak er hjertelig velkommen i barnegruppa.

Vi holder til på grendehuset hver torsdag klokka 17.30 til 19.00

En riktig god jul og godt nyttår fra alle i barnegruppa.

Bakerst fra venstre: Kevin Solli 10 år, Mathis Solum Hansen 8 år og Benjamin Ravn Sjøseth 8 år. Foran fra venstre: Lucas Mathi Solum Hansen 1 år, Sandra Elise Solli 7 år, Tuva Lovise Wiken 2 år, Tilde Sofie Wiken 4 år og Michelle Ravn Sjøseth 6 år.

Prøv å si disse setningene mange ganger så fort du klarer:

Ibsens ripsbusker og andre buskvekster
Veggpapp, takpapp, tapet
En djerv dvergbjerk

Vitser

- Kom igjen, skyt leoparden på flekken!
- Hvilken flekk?

- I går veide mamma 1 kilo.
- Nei, det er ikke mulig!
- Jo, hun veide mel til brøddeigen.

Mor bader tvillingene Turid og Trude. Når de har gått til sengs, ligger begge to og fniser.
Mor: - Hva er det dere ler av?
Trude: - Du har badet Turid 2 ganger.

Gifteringen til Oline Ravn er funnen!

En eller annen gang mellom 1849 og 1909 mista Oline Ravn gifteringen sin i åkeren nedafor Mellastua. Korsen det gikk til at ho mista gullringen, veit ingen i dag. Mest trulig, kanskje, under arbeid i åkeren. Men det kan jo også ha vore andre årsaker til at han blei borte. Men uansett, det må ha vore ei utrivelig hending, får en tru. Og høgst sannsynlig er det blitt leita med lys og lykte etter han, uten resultat.

Men så, etter at ringen har ligge i jorda i 105 – 165 år, fann Torje Johansen den igjen sist sommar, mens han gikk med metallsøker på Mellastumarka. Han fikk gode søkesignal på en klump jord, og snart hadde han avdekka en gullring, med diverse stempel på. Etter at han var kommen heim og hadde gjort ringen ordentlig rein, kunne han granske stempel og inskripsjonar i ringen og slå fast dette:

Ringen var stempla 585 G og 14K. Dermed var det klart at det verkelig var en gullring. Det var også stempla 7 prikkar, som var et symbol på byporten i Bergen – byen med de 7 fjell. Altså var ringen kjøpt i Bergen, en by Ofoten hadde god kontakt med i jektefarttida og seinare. Det var også stempla MH i ringen, trulig initialene til gullsmeden.

Men så, med lys i god vinkel, tona det fram en inskripsjon i pen løkkeskrift inni ringen. Der sto det: "H. Olsen". Dermed var det klart at dette måtte være den ringen Hans Olsen Ravn ga kona si, Oline, da de gifta seg.

Gullringen er kjøpt i Bergen på 1800-tallet.

Namnet "H.Olsen " er gravert med løkkeskrift i ringen.

Kem var så disse to?

Hans Olsen Ravn var fødd i Råna i 1824 eller 1825. Faren, Ole Amundsen, døde da Hans var 7 år, i 1831. Enka, Ellen Leth Ravn, satt igjen med 8 barn. I 1836 gifta ho seg med Knud Olsen Aas, som bodde på Mellavåga på Vidrek. Dermed kom Hans Ravn hit, som 11-12åring. Stefaren Knud Olsen Aas – som var den siste i jekteskippertradisjonen på Vidrek - omkom i et forlis på Ofotfjorden i 1839, og Ellen blei enke på nytt.

Men etter kvart blei det Hans Ravn som tok over gården. Han gifta seg i Eveneskirka 5. november 1849 med Oline Andrea Andersdatter. Ho var dotter til Anders Sivertsen og Elen Johanna Johansdatter i Trondheim. Hans og Oline bodde i Mellastua, og gården var i deres tid kjent som den største og best drivne gården på Vidrek. Hans var også smedkyndig, og dessuten en framifrå høvedsmann på fembøring. Hans og Oline fikk 6 barn: Josefine (som fikk skilt ut og overtok det som i dag er Gjerdhåggården), Eline (som utvandra til Amerika), Berntine (som fikk jord på Røssåsgården), Kristine (som døde 35 år gammel), Hans Olai (som fikk gården Vollen), og til sist Edvard (som overtok heimegården og Mellastua). Hans Ravn døde i 1891, og Oline i 1909.

Edvard Ravn fikk mange barn, men sønnen Einar tok over etter han, og sønnen hans igjen, Terje, er far til Bård og Johnny, som nå eier gården.

Dagen etter funnet troppa Torje opp hos Bård og Johnny, som akkurat da ferierte i Mellastua. Og med seg hadde han gifteringen til Oline! Gjett om det blei ei rørende stund for tippoldebarna! Historia om den tapte gullringen var heilt ukjent i familien – det var sikkert en tildragelse det ikke var så artig å prate om verken da det skjedde eller i ettertid. Men nå er ringen kommen i glass og ramme i Mellastua, over bildet av Oline, etter kanskje 150 år i jorda. Magisk!

Martin

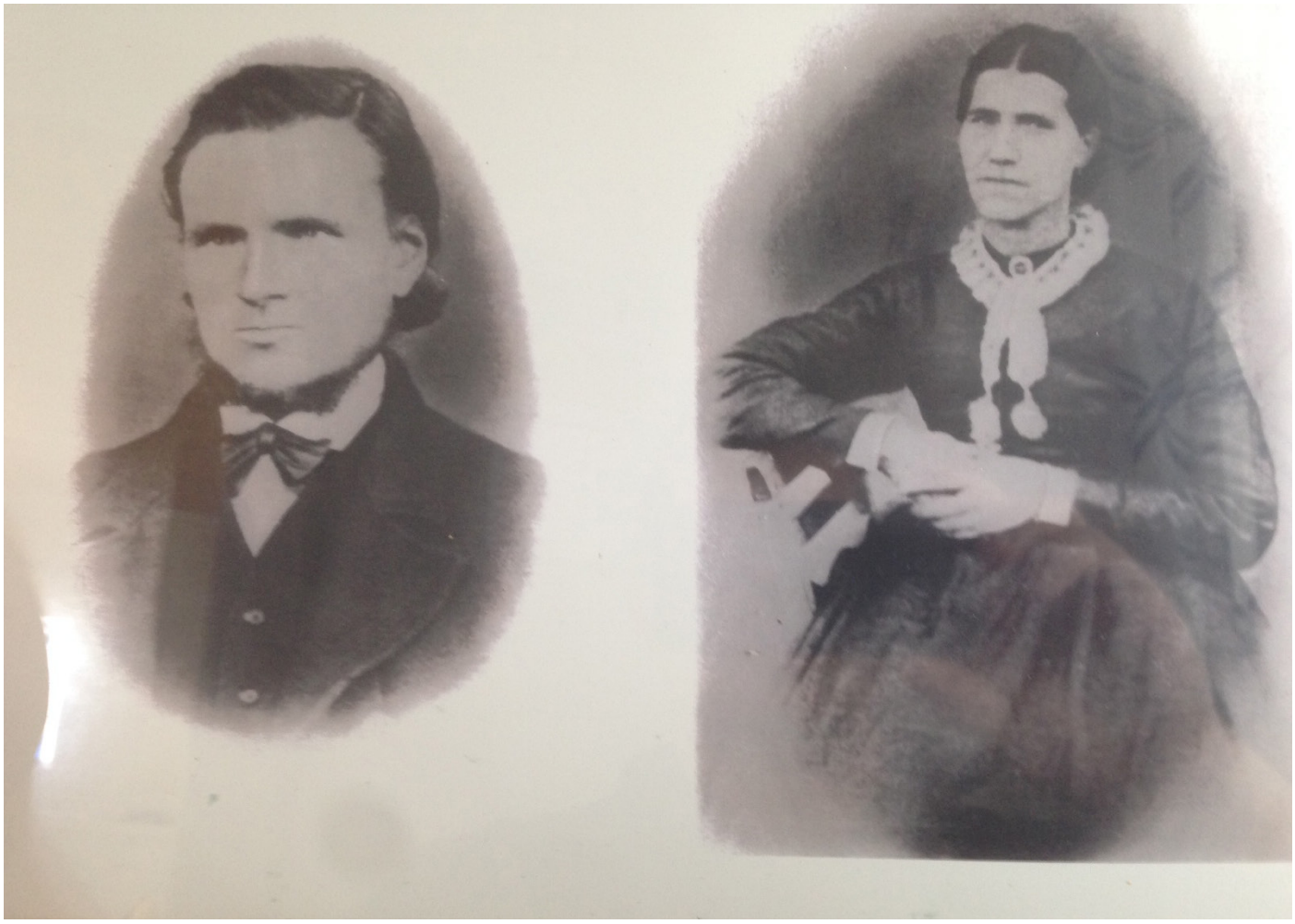

Ekteparet Hans og Oline Ravn.

Travle karer i høstjakta

I mange hus tømmes det for mannfolk når høsten kommer og alle skal ut og øke matforrådet i heimen, - både smått og stort.

Sånn var det også hos familien som hadde en velvoksen mons og en sprek far i huset. Den unge mann var stadig på farta som jeger, og aller helst var rypa i skuddet. Det var blitt noen vakre fugl som hang til modning på kvisten av huset. Men monsen ville gjerne vise hvor super han også var med forrådet. Han brakte sin fangst på trappa, 8 i tallet. Som den elskelige matmor han hadde, knytte ho stropp på hver enda lita mus og hengte den til modning sammen med husfars fangst, dog med betraktelig avstand på den store kvist. Soga sa ingen ting om det skulle være julemiddag for både to- og firbeinte, men husfaren viste ingen overveldende glede over konkurranse.

Ingebjørg

Barndomsminner

I skrivende stund er det tydelig at vinteren nærmer seg – snøen kryper stadig nedover i de fjellsidene vi har utsikt til her i Tromsø, men vi legger bak oss en varm og flott høst, en fantastisk sommer, og var det ikke så at våren også var god mot oss i nord, dette året?

Det var jo sånn man husker det fra barndommen! Da var somrene alltid varme og sola skinte fra morgen til kveld!

For meg er barndomssomrene ensbetydende med Virak. Nærmere bestemt hytta ved elva. Det var det som var Virak. For meg, i min barndom! Der hadde mine foreldre bygd sitt første hjem (i byen bodde de til leie på en kvist. Det var husmangel i Narvik på 30-tallet, må vite), og på Virak bodde jeg i perioder sammen med min mor, nesten fra jeg ble født, i november 1942. Jeg vet det, for da jeg skulle døpes, i februar 1943, måtte mamma dra til byen med meg for å få dette utført. Far min hadde jo arbeid i byen og bodde derfor mest der.

Og selv om jeg starter denne min lille epistel med å snakke om de varme sommerminnene jeg har fra min barndom på Virak, vil jeg her fortelle om et vinterminne. Som jeg selvfølgelig ikke husker «på egen hånd», men gjennom andres fortellinger.

Å komme seg til Narvik fra Virak en vinterdag i 1943, var ikke bare bare. Heldigvis fantes det gode hjelpere, bl.a. Birgit (Ravn) på Vollen, som hadde kontroll gjennom telefonsentralen, og som ellers var en god støtte. Ho hadde sørga for at det var bestilt plass på Ballangsbussen den bestemte avreisedagen, og da skulle det meste være i orden. Så da huset på Furulund var avstengt og mor med barn i vogn og nødvendig utstyr hadde buksert seg ned til hovedveien på den håndmåkede «stien», var det «bare» å vente på skyssen. Men den gang ei! Da bussen kom kjørende, var den stappfull, så full at billettøren sto bakpå i den stigen som var på bussene den gang, og han kunne bare vifte beklagende til ho som sto der i veikanten med barnevogna! Hva gjør man så når fortvilelsen og sinne kjemper i følelsene? Hun hadde ikke smaug på å gå tilbake til hytta, og begynte å gå.

Mor Gerda med barnevogn i snøen.

Og lykka ville at den gode hjelper Birgit hadde fulgt med da bussen passerte Vollen, og registrert at det ikke var med noen barnevogn i den fulle bussen.

Så da mor Gerda kom traskende med barnevogn og oppakning, hadde Birgit salt på hesten, spent den foran langsleden og sto klar! Ho hadde fått greie på at ferga skulle gå fra Grindjord til Narvik for å bunkre, og fikk ordne det så at «dåpsfølget» kom seg til byen i god tid, og med hesteskyss et stykke på veien!

Man kan jo spørre seg om hva som fikk ei «bydame» til å foretrekke å bo i ei hytte (som riktignok var godt bygd og isolert), forholdsvis langt fra folk, med utedo, vedfyring, parafinlamper (elektrisiteten kom først til bygda i 1949) og vannbæring, og med en bleieunge. Det var nok flere grunner til det. (Jeg må nok skyte inn her at vi var ikke helt alene der på Furulund når ikke pappa også var der. Karl og Gyda Ravn hadde flere døtre, og av dem var det særlig Jørgunn som i perioder var der som hjelp og selskap. Og helt trygt var det vel heller ikke. I og med at det til tider patruljerte tyske soldater ved brua for å passe på at ingen sabotasje skjedde).

Som nevnt bodde mine foreldre på denne tiden til leie på en kvist, og selv om det var to store gode rom, innlagt vann, strøm og innedo (i kjelleren) så ble altså hytta foretrukket, med den «friheten» som hun følte der, og ikke minst kjærligheten til stedet de hadde bygd sammen. Hyggelig var det vel heller ikke i Narvik i denne tida, siden byen var okkupert og det krydde med tyske soldater.

Og når jeg tillater meg å bruke det høytidelige ord «kjærlighet» i forbindelse med min mors (og det gjaldt ikke minst også min fars) følelser for stedet: tomta de kjøpte i 1940, huset de bygde i 1941 og det de ryddet, plantet og vernet om gjennom felles arbeid og strev. Og forholdet til bygdefolket må også nevnes. Da tar jeg ikke for hardt i!! Her er det snakk om Kjærlighet!

Jeg er takknemlig for den ballasten jeg har fått i livet gjennom nettopp dette, og derfor har jeg stadig kjent at Virak – og da ikke bare stedet ute ved elva – er og har vært, svært viktig for meg og min familie.

Britt Sofie Illguth

Gerda og Britt Sofie.

Råntinden 3. august 2014

Så ble det endelig tur! I mange år hadde vi prata om at vi skulle gått på Råntinden, fyrt opp av historiene fra Inger Elin og Jørn som hadde vært der i tidligere tider. Bilder av utsikten over 7 prestegjeld og den sugende følelsen av å se ned i den endeløse ura har lokket i årevis. I sommer ble det endelig tur på Steffen og Stian, Inger Elin og Harald, Theodor, Elin og Jørn.

Det har bare ikke passet før. Enten har det vært for liten tid, for lite kondis, en sky, tåke, tur på havet, andre avtaler og vondt i viljen. Men med konkret avtale og flaks med været skulle fjellet bestiges, fra fjæra i Råna og helt til topps.

Ikke så lett å finne rett sti - men når man går feil, får man småpratet litt med gamle kjente. Inger Elin og Jørn fikk gode råd om veien fra Reidun Lundberg. Det var mange år siden de sist hadde snakket sammen, så en liten prat før avmarsj var helt riktig.

Litt villfarelse i starten til tross, snart var vi på rett vei, og den veien går ikke overraskende…. rett opp. Bratt oppover gjennom skogen. Sola skinte og det var varmt og vindstille mellom trærne. Ved ei forre er det satt opp en benk som man kan hvile på. Etter noen hundre meter til kunne vi stolt og fornøyd skrive oss inn i turboka.

Steffen var med på turen - ikke av fri vilje, men utrolig hvor effektive trusler fra bestemte foreldre kan være! Stian og Theodor var lettere til sinns og hadde lyst på fjelltur. Unge, spreke bein ledet an oppover bakkene. Etterhvert ble det slutt på trærne og vi kom opp i lyngen. Innimellom lyste ei orange multe opp, og med ivrige hender fant de veien inn i sultne munner. Da fikk vi også noen avkjølende vindpust og kunne kjøle varme ansikter i kalde fjellbekker.

Etter en god rast startet vi kryssing over mot aksla, og utsikten ble mer og mer fantastisk. Noen sprekinger hadde allerede vært oppe og var på tur ned. De kom med mer eller mindre oppmuntrende ord om hvor bratt det var, hvor langt vi hadde igjen, men også om den spektakulære utsikten som ventet.

Når vi ser tilbake på turen, virker det som en lett og fin tur oppover, og det skal litt til å si at det var spesielt tungt. Men det er bratt, og brattere enn bratt når det for alvor stiger til værs og toppen nærmer seg. Fjellsida til høyre kaster seg ned i Råndalen og gir et voldsomt sug i magen for den litt skvetne landkrabba fra Toten.

Enkelte partier ble forsert på alle fire, og heldigvis hadde vi noen spreke småkje med, som var greie og holdt den litt mer voksne geita i handa enkelte plasser.

Men vi kom til topps - vi klarte det - vi kom i mål! Vi nådde toppen av Selveste Råntinden. Vi har tusenvis av bilder av toppen, den er viden kjent i hele Ofoten, den stauteste toppen av alle toppene! Og der var vi! Etter å ha prata om turen i årevis. Inger Elin og Jørn har drømt om å være tilbake, Harald og Elin har drømt å komme opp for første gang. Gutta har nok hatt sine egne drømmer. Ganske sikkert har ikke Steffen drømt mange drømmer om å tilbringe en søndag på fjellet med familien. Han prøvde titt og ofte på turen å fortelle at han egentlig ikke ville være med. Det var ganske vanskelig å tro på dette. Himmelen var lyseblå som håpet og vinden var bare en flau bris, det var grønt, brunt, gult, rødt, grått, svart, hvitt, og naturen viste seg fra sin aller beste side. Og når de litt erfarne ryggene ble slitne rett før toppen, så var det god vilje hos unggutten til å hjelpe med børa. Tror han kunne hatt oss alle på ryggen siste kneika! Mye velvillig motvilje altså:-)

På toppen blåste det friskere, og det var godt å ta på jakka. Det ble tid for rast og for fotografering - både med og uten selvutløser. Men bilde av Inger Elin eller Jørn sittende ute på klippesteinen, dinglende med bena over juvet - det ble ikke gjenskapt. Så nære kanten var det ingen som turde eller burde være.

Da var det tryggere rundt varden. Den ble behørig bygget på med nye stein tilført av hver og en i gruppa vår. I boka ble det også skrevet inn nye navn, i tilfelle noen skulle komme å kikke etter om vi faktisk hadde vært helt til topps.

Utsikten er ubeskrivelig. Ned i bygda, over fjorden, inn til byen. Skjomen, fjellene, Råndalen, ut i havet. Langt ute i havtåka skimtet vi Lofotveggen. At noen mente å se England og Island kan være. Vi var heldig med et fantastisk klarvær.

What comes up….. must come down...

Etter en god rast bar det nedover igjen. Og det som virker bratt oppover er myye brattere når det bærer utfor igjen. Det var en tung tur ned til vi kom ned på aksla igjen og det ble lettere å gå. Det ble også tid for en liten svømmetur for Stian og Theodor. Noen flere multer måtte bøte med livet også på veien ned. Og stien ned gjennom skogen ble en prøvelse for slitne føtter. Utrolig nok var det lettere når terrenget var mer ulendt enn når stien ble fin og jevn.

Det var en sliten gjeng som nådde ned til veien i Råna. Men for en tur! Akkurat da vi kom ned, var det ingen av oss som trodde at vi skulle opp igjen med det første. Men Britt Oddveig og Svein Yngve følte at de hadde gått glipp av noe, og utfordret både seg selv og alle oss andre til å gå opp neste år. Så nå er det startet en årviss tradisjon hvor Råntinden 2015 blir første gang at vi alle skal opp. Flere som blir med? Topptur er topp tur.

Jørn Eilertsen

Julebasaren

Den store dagen har vært planlagt og jobba for i lang tid. Gjennom nesten ett år har det vært treff på grendehuset annen hver tirsdag hvor håndarbeid av mange slag har blitt produsert.

Den 15. november opprant dagen for julebasaren.

Med smaken av kulde i luften inntok vi pynta grendehus. Stemninga av førjul møtte oss i ytterdøra med granbar og sløyfer, nisser og klokker. Den gode kaffelukta fylte huset som alltid, og kjøkkengjengen var som tradisjonelt på plass.

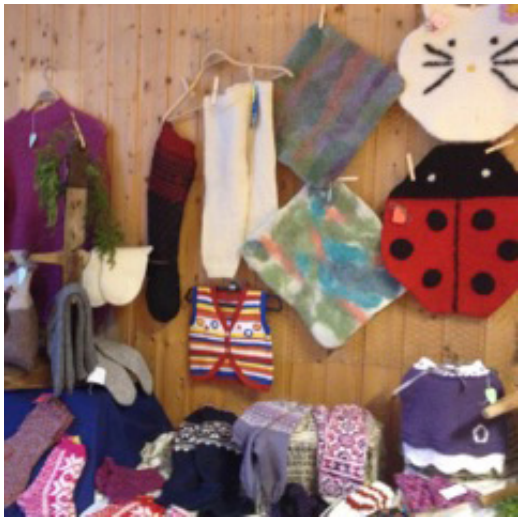

I klasserommet, hvor mange en gang tilegna seg kunnskaper av ymse slag, var det et syn av fantastiske kreasjoner. Mange antagelser tidligere om at det var betydelig mindre å by frem i år enn før, blei fort forandra. Både vegger og bord var stappfulle av fargeglade nisser, gensere, luer, votter, sokker i enhver form og størrelse, sitteunderlag som både hadde nebb og øyne. Makan til fantasi og kreativitet i søm av pynt og bruksting kan en leite lenge etter. Mange som bare skulle sikre seg julelefser, blei nesten fattigmann før de kunne se seg forsynt med handel til julehelga. Mange arbeidsvillige damer utenfor bygda vår har deltatt aktivt og levert både salgsvarer, gevinster og kaker til kafeen. Dyktige, ivrige arbeidshender tilbød seg hvor det trengtes.

I gymnastikksalen forgikk lotterier og bespisning. Alle i bygda var forespurt om å gi gevinster til hovedlotteriet, åresalg og tombola. Mange leverte så det blei et velfylt «gavebord» og «veggpynt» av mange slag. Tradisjonen tro var det dukke med rikholdig garderobe, og det sto høyt på ønskelista til den yngste besøksgruppa. Mange menn fikk fyrt opp kjøpelysten på lodd når de så gevinster som stod deres hjerte nær til heimesnekring og og skrutrekking. «Kjekt å ha», som han Øystein Sunde synger om. Slett ikke bare pynt og vakre håndarbeider, men mange nyttige duppeditter for øvrig fylte gevinstlista. Flere fruktkurver gledet heldige vinnere stort.

Arbeidsordninga var innordna slik at de eldste i bygda satt som loddskrivere og de yngste var ansvarshavende for tombolaen. Masse kjøpere gjorde alle glade med sitt store engasjement. Åresalg som er så flott og innholdsrikt som det vi har i bygda, imponerte mange kjøpere og var unikt. Nytt av året var ei herlig lita Tiril på tre år som delte ut gevinster med stor ærbødighet. «Tidlig krøkes» heter det jo, så vi får håpe og ønske det blir flere som følger henne i å være sterkt til stede i dugnadsarbeid.

Bygdas berømte kakebord stod ikke tilbake for noen tidligere anledninger. Masse gjensynsglede oppnås over en god kopp kaffe, og her var det ikke noe unntak. Noen tok lunsjen etter formiddagskaffen med ei velsmakende pølse, og mange rakk middagen med heimlaga lapskaus. Stemninga var

det ikke noe å klage på.

Dagens høydepunkt – trekninga av alle de flotte gevinstene – gikk knirkefritt på «nymoten» med data. Ingen protesterte eller mistenkte lureri når alle kunne se de heldige nummer som førte til glade fjes i salen.

Selv om vi erkjenner mindre besøk i år på basaren – det var jo 4 andre rundt oss – så må vi takke for all deltakelse som ga penger til nye prosjekt på grendehuset det kommende året.

Ingebjørg

Finn fem feil

Fem ting mangler på bildet til høyre. Finner du ut hvilke? Løsning nederst på sida.

Sudoku

9			1					7
		7		3				
	1	8			2			6
1					5			3
					7	4	2	
	4	2	3					1
2				5	8	3		
			2			7	8	
8		3			1			4

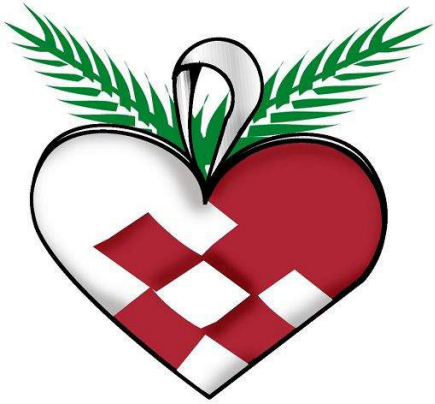

Toppen av Lilletind mangler, snøflekk i Dronninga mangler, båt mangler kalesje, grønn hytte bak sjark mangler, og lyssignal ved brua mangler.

Her vil vi bo!

Når Austavinden besøker den nye familien på Krøkebærnes, er det full aktivitet rundt huset. Ioan Pop, mannen i huset, er i full gang med å lage fundament for en ny garasje sammen med et par hjelpemenn og en gravemaskin. Ioan har nylig grave ut og lagt ny drenering rundt heile huset, for å få en god og tørr kjeller, med plass til kjellerstue og et stort bad. På nedsida skal det seinere bli en veranda med fin utsikt over fjorden.

Ioan tar imot meg på god norsk, men lar kona Margareta – som gjerne kalles Marga - ta over som intervjuobjekt. Inne på kjøkkenet møter eg de to guttan Marcus (8) og Leonardo (5). Leonardo er opptatt med å hjelpe Marga med å vaske vinduer, men går over til å øve på å skrive tall, mens storebror Marcus gjør sine lekser. Guttene snakker gjerne norsk, og de trives på Montesorri-skolen på Fagernes, der Marcus går i 3. klasse og Leonardo er i barnehagen. Marga beklager at ho ikke er så god til å snakke norsk enda som ho gjerne ville. "Men jeg lærer en masse nå, ikke minst av ungene som plukker opp norsk i stor fart."

For i denne familien sjongleres det hele tida med mange språk, rumensk, spansk, engelsk og norsk. (Intervjuet blir faktisk gjort mest på spansk.) Men hva er historia til familien som har overtatt Nygård?

Foreldrene kommer fra Romania, fra byen Vișeu de Sus i regionen Maramures. De flytta til Spania, der de fikk jobb og bodde i 10 år. Begge sønnene ble født der. Men den økonomiske krisa gjorde det vanskelig med jobb i Spania. Gjennom kjenninger i Norge fikk Ioan mulighet til å arbeide her i landet fra mars i fjor. I august kom familien etter. De leide Nygård-huset ei stund, men fikk etter hvert mulighet til å kjøpe det. Og siden da har de satsa på full oppussing av huset.

Ioan har kompetanse på all slags bygningsarbeid. Han har nå starta eget firma, Byggetjeneste, som har hatt godt med oppdrag. Et viktig var ombygginga av Fagernesskolen. Men firmaet er selvsagt åpent for nye oppdrag, store som små.

Marga forteller at de har møtt mange snille nordmenn som har hjulpet dem. Spesielt framhever ho Bengt Berntsen i Nor-Trykk, som blant annet har skaffa henne litt vaskejobb. Det har ikke vært så enkelt for Marga å ta seg arbeid i Narvik. I Spania var ho hjelpepleier på et eldrehjem, men i den jobben må en kunne snakke med klientene. Ho synes ellers ikke det har vært vanskelig å komme til Norge. Her er samfunnsreglene laget for folks beste, sier ho, og det er respekt for reglene. Norge er godt organisert, og det setter ho pris på.

"Vi syns det er veldig fint å bo her på Vidrek. Her er åpent og fritt, og ikke så stressa som i byen. Vi skulle jo ønske det var flere andre unger å leke med for våre, men vi må bare sørge for at Marcus og Leonardo får ha kontakt med andre barn fra skolen. Det er fint med grendelaget sine arrangement, 17.mai, basar og slikt. Det skal bli fint å bli bedre kjent med naboene her på Vidrek etter hvert. Her har vi lyst til å fortsette å bo!"

Vi ønsker de nye naboene hjertelig velkommen til Vidrek, og håper de blir her lenge.

Martin

Nye innflyttere i bygda????

Hos Øystein på Bjerkelund er det kommet flere i hus. Etter to år med pendling, flytta Sissel Evensen (27) og hennes to døtre inn i september. Sissel er fra Harstad og har bodd i Kvæfjord de siste årene. De to døtrene er Tuva Lovise to år og Tilde Sofie fire år.

Sissel og jentene liker seg på Virak. Familien har vært å se på arrangementer og dugnad. Innom barnegruppa har de også vært.

På dagtid er jentene i Grønnlia Gårdsbarnehage i Håkvik der de liker seg godt. Her kan de være mye ute og ha kontakt med dyr. Sissel går vakter som tilkallingsvikar i «en bolig» i Narvik.

Sissel liker å gå tur, og har trua på å lære Ronja å gå i bånd. Hun kan også finne på å skru bil slik som Øystein.

De har forøvrig nok å henge fingrene i. Huset er under oppussing. De har pusset opp en bra del inni huset, og flott er det blitt. Mer vil det bli. Til sommeren har de en plan om å begynne på utsiden av huset.

Med seg på flyttelasset har de Ailo, en svart mons. Han er en dyktig musefanger. Øystein anslår at katta har fanget over150 mus siden han kom til Virak i sommer. Noe undertegnede kan tro, da Ailo ble sluppet ut og kort tid etterpå stod han i gangen for å vise frem ei mus.

Vi ønsker dem velkommen og lykke til på Virak!

Torgunn

Ny nabo i Storhågen

Det er lys i vinduene i Rønnaug-huset. Ann-Cathrin Stokkedal har bosatt seg oppe i skogkanten. Hun har pause fra innvendig oppussing når Austavindens utsendte stikker innom for en liten prat.

Ann-Cathrin har sine røtter i Ballangen, men er vokst opp på Ankenes. Hun var lei av å bo i byen og hadde lenge vært på jakt etter et hus på denne sida av byen, og hun grep sjansen da den bød seg. De som kjenner Ann-Cathrin, vet at hun er svært glad i naturen og ferdes mye på fjellet. Storhågen er et bra sted å starte skog- eller fjellturen.

Hun trives godt i bygda og sier det føles som om hun har bodd her hele tida. Det skal også nevnes at Ann-Cathrin var med i husflidsgruppa allerede før hun flyttet hit.

For øvrig er hun utdannet grunnskolelærer og kjører til Ballangen hver dag. Der underviser hun mellom- og ungdomstrinnet, og hun underviser i de fleste fag.

Mange har sikkert sett at det har skjedd mye rundt huset hennes etter at hun flyttet inn. Mange trær er saget ned, og utsikten har åpnet seg mot vest. Det blir mye bjørkeved av slikt, og med god hjelp av familien har hun ført opp et vedskjul av høy standard.

Undertegnede har vært velsignet med gode og hyggelige naboer, og vår nye sambygding føyer seg pent inn i rekka av sådanne. Velkommen til oss, Ann-Cathrin!

Trond

Allsidige eiendomsmeglere

På en Bodøtur i sommer fikk vi oppleve å se dette skiltet:

Et unikt tilbud på meglerne som ordner med salg av alt på eiendommen, også bildekkene, om ønskelig.

Minneord om Rønnaug Indregard

Den 16. februar i år somna Rønnaug stille inn på Furumoen sjukeheim mens ho tok en formiddagslur. Det var typisk henne at det skjedde stilt. Ho fór helst ikkje med store, kraftige ord. Dei siste par månadene, når kreften herja som verst i kroppen hennes, var det ikkje mykje klage vi hørte. På spørsmål om korsen ho hadde det, var det vanlige svaret: «Å, eg har kjent meg bedre!»

Men sjølv om ho Rønnaug fór varleg med ordan, var ho ikkje redd for å stå fram med klare meiningar og standpunkt. Ikkje minst når det gjaldt faget sitt, landskapsarkitektur. Ho var ei av de mest opprørske røystene mot historielaus byggeskikk heromkring, og ho irriterte nok mange «høye herrer» med skarpe avisinnlegg.

Rønnaug var av de som brukte mykje kraft på å halde trådane i verda sammen. Slik var det i familien vår, der ho stadig skapte møteplassar for å styrke familiebanda. Slik var det med kontakten med barna og barnebarna ho fekk i livet. Ho ville så gjerne bygge bruer mellom forgangen og ny tid, mellom unge og eldre menneske, mellom alle ho var blitt kjent med i livet.

Slik var det også med Rønnaug og Vidrekbygda. Ho ivra alltid for å trekke med alle som bor her, å binde bygda sammen, så det blei en *heil*skap og et *sam*funn. De mange åra ho virka i Grendelaget, både som leiar og «menig», var dette den røde tråden i alt ho gjorde: å binde folk sammen. Ho forlet derfor en sjeldent stor venneskare då ho gjekk bort.

Ho var verkelig en stor Vidrek-patriot. Eg veit få som hadde bevart så mykje i minnet om livet på Vidrek den tida vi var barn under krigen, i oppveksten i etterkrigstida, heilt fram til no. Og det var livet og lagnaden til *menneska* her ho brydde seg mest om.

Rønnaug hadde også ei sterk kreativ kraft, enten det gjaldt å ta fotografi av natur eller menneske, eller omsying av gammel handverkskunst – strikka plagg, for eksempel – til nye, vakre ting som vesker og vottar. Ho såg det vakre i det enkle, og visste å ta vare på det.

Rønnaug var fødd i 1942, gjekk folkeskolen på Vidrek, gymnaset i Narvik, gartnerskole på Jennestad og tok landskapsarkitektstudium på Ås. Ho arbeidde med planleggingsaker m.a. i Bodø, Asker og Oslo, ho var områdeleiar i Narvik kommune og planleggar i Ofoten Interkommunale Planleggingskontor i Ballangen. Etter at ho gjekk av, laga ho landskapsplanar for mange nordnorske kommunar. Ho nådde såleis over et rikt arbeidsliv som ho kunne sjå tilbake på i stolthet.

For meg som fekk gleda av å være broren hennes i så mange år, for heile familien vår, for vennene på Vidrek og ellers i verda, blei det eit stort tomrom etter Rønnaug. Det er et tomrom som aldri kan fylles. For ho var et heilt spesielt menneske som hadde en heilt særegen plass i mange liv. Vi er mange som alltid vil minnes Rønnaug og verne om minnet hennes.

Martin

Anna Midtgard til minne

Anna Midtgard kom til bygda som kona til Jørgen Kongsbakk. Ho var alltid så glad og trivelig, og gav sterkt uttrykk for at ho følte seg velkommen her i nabolaget. Ho blei straks med i det kvinnfolkan i bygda møttes til på grendehuset og i heimhusan, og trivdes i lag med oss. Tidligere hadde ho vært lærer på Storjord, i tillegg til å ha ansvaret for hus og familie.

Ho og Jørgen fikk noen fine år her i bygda, men etter som alderen auka og helsa minka, flytta de til Narvik. Her fortsatte de sitt gjestfrie og trivelige hjem.

åren 2013 mista ho sin kjære Jørgen. Ikke lenge etter fikk ho den stygge diagnosen som ikke lot seg helbrede. Tross sin tilstand var ho tapper og klaget ikke.

VVi som fikk være hennes nære naboer har gode minner fra de årene vi omgikkes. Siste tida tilbrakte ho på Furumoen sykehjem. 20. desember 2013 gikk ho bort, 85 år gammel. Alle som fikk bli kjent med henne, sitter igjen med gode minner.

Ingebjørg

Steinar Olsen til minne

8.desember kom melding om at Steinar Olsen døde fredelig i Kristiansand samme dag. Steinar var yngste sønn av Gudrun og Karl Olsen, voks opp i Øverstua på Vidrek, men levde det meste av livet i Kristiansand. Fred med Steinar sitt minne!

Kryssord

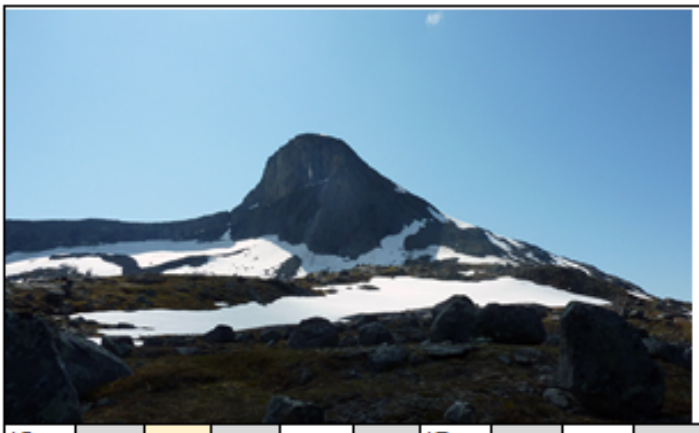

Vannrett

7. Høytid
8. Måleredskap
10. Slite
12. Turistattraksjon
19. Fritida
20. Mannsnavn
22. Sil
26. Letes
28. Ytes
30. Melodi
31. Miss
33. Artikkel
35. Pakke
36. Passet
38. Utveksling
39. Kort besøk
42. Ytterst
43. Pronomen
44. Verten
45. Fotballklubb
46. Preposisjon
47. Mannsnavn
50. Drikk
51. Bra
53. Kald
56. Hilst
57. Forskjellig
59. Krysse elv
60. Alminnelig forkortelse
61. Sliten
63. Morenen
64. Pronomen
65. Dyr
66. Strev
67. Måne
68. Sti
70. Lydanlegg
73. Pålegg
77. Ri
78. Kritikk
79. Fugl
80. Instrument
81. Betaling
82. Reker
86. Regn
87. Duk
89. Opphold
91. Forkortelse
92. Fremkomstmidlene
94. Hilser
96. Pronomen
97. Gardister
98. Insektet
101. Alminnelig forkortelse
102. Griper
103. Garn
104. Viken
105. Skolebarn
108. Hvile
109. Nomade
111. Hedrer
112. Klage
114. Plagg
117. Stokkene
118. Ikke
119. Buskas
120. Likevel

Loddrett

1. Maten
2. I løsvekt
3. Økning
4. I året
5. Sverte
6. Gift
9. Land
12. Fritidstilbud
13. Kampplassen
14. Slenging
15. Besvergelse
16. Hyl
17. Streker
18. Landskapsformasjonene
21. Pronomen
23. Drikkebegrene
24. Mektige
25. Konjunksjon
27. Månefase
29. Hodedel
32. Alminnelig forkortelse
34. Plantedel
36. Organisasjon
37. Gripe
40. Trave
41. Kvinnenavn
46. Kjennetegn
48. Rist
49. Bannskap
52. Mannsnavn
54. Fersk
55. Moralsk
57. Morsomt
58. Værelse
62. Dyrene
66. Helt
69. Fjellområde
71. Gledesytring
72. Rot
74. Vekst
75. Andøve
76. Smerte
77. Klok
81. Bevege
83. Ødela
84. Klokke
85. Sporter
88. Alkohol
90. Tallord
93. Slum
95. Flod
98. I tillegg
99. Ufaglært
100. Organisasjon (engelsk)
102. Ansikt
104. Bomullsstoff
106. Sagnkonge
107. Dyr
108. Hes
110. Tidsperiode
111. Utrop
113. Bunn
115. Flire
116. Ytre

Juletrefest på Grendehuset

4. januar kl. 17.00

Ta med matfat og nissepakker merket med navn til de som skal få.
Nytt i år er at det er 10 kr per person for kaffe/brus. Ta helst med nøyaktig beløp.

Vi møtes til trivelig ettermiddag på grendehuset

Komiteen

Skjombrua og der omkring

De som har kjørt E6 over Skjombrua i senere år, har registrert store forandringer. Det gamle brudekket fra 1972 er omsider blitt erstattet med asfalt. I tillegg har det kommet et nytt vindmålersystem som er koblet til lyssignalene på begge sider av brua.

Statens Vegvesen skriver på sine heimesider: «Den nye vindvarslingssystemet er montert midt på brua og stenger brua automatisk når sidevinden når en styrke på 32 meter pr. sekund i vindkastene.

Måleren er også koblet direkte til Vegtrafikksentralen (VTS), slik at de døgnet rundt kan overvåke statusen på brua. For trafikantene er det satt opp digitale tavler på hver side av brua som viser styrken i vindkastene.

– Siden det nye vindvarslingssystemet stenger brua automatisk må vi regne med at brua kanskje kommer til å bli stengt oftere i tiden fremover. Fordelen er samtidig at brua åpner så fort forholdene er forsvarlige, slik at stengetidene vil være vesentlig kortere enn de har vært før, sier byggeleder i Statens vegvesen, Per Egil Iversen.

Han forklarer også at hvis et kraftig vindkast stenger brua, så vil den minimum være stengt i 10 minutter før den åpnes igjen.

– Kommer det først ett vindkast som overskrider verdien på 32 meter i sekundet, er sjansen stor for at det like etterpå kommer flere, forklarer Iversen.

Trafikantene som møter en stengt bru kan derfor oppleve å måtte vente på å få kjøre over, selv om varslingsskiltene viser vindkast langt under 32 meter pr. sekund. Først når vindkastene har ligget under grenseverdien i 10 minutter – åpnes vegen for trafikk.»

Mandag 10. november raste en gammel støttemur ut ved Grindjord, ikke langt fra den store parkeringsplassen nede ved havet. 11. november skriver Statens vegvesen:
«Trafikk kan passere stedet, men det er bare ett kjørefelt som er åpent og det er redusert hastighet på stedet. Vi ber trafikantene kjøre forsiktig, da det er tidvis vanskelige kjøreforhold med snø og sørpe på vegen.

Det vil kreve omfattende arbeid for å reparere vegen, og som en midlertidig løsning fyller vi på med masser for å kunne flytte vegen lenger opp i grøfta.

Neste uke starter vi med grunnboringer ned mot havet og i havet for å se nærmere på grunnforholdene på stedet. Resultatet av disse boringene vil legges til grunn når vi vurderer hvordan vi skal sørge for en permanent løsning på stedet.»

4. desember står følgende på Fremovers heimeside:
«– Denne uka skal vi gjennomføre grunnboringer i havet nedenfor rasstedet for å bestemme hvordan veien kan bygges opp igjen, forteller byggherrestøtte i Statens vegvesen, Odd Dalmo, til Fremover.

Arbeidene må foregå fra sjøen, og Dalmo har ingen formening om når arbeidet kan være sluttført eller når det kan foreligge svar fra undersøkelsene.

Det var en gammel steinmur som ga etter for tre uker siden. Dalmo bekrefter at veien er bygd opp flere steder på samme måten.»

Så er det bare å lirke seg forbi rasstedet og vente på at fundamentet kommer på plass igjen. Så får vi bare liste oss på tå over andre steinmurer og håpe at de ligger i ro.

Trond

Ny støtte på leira

Det var mye maritim aktivitet i området på forsommeren. Narvik kommune la ut ei ny avløpsledning på Skjomnes. Omtrent samtidig kunne vi se en båt som lå i ro utenfor Risøya. Etter noen dager hadde båten forlatt, og det sto ei ny støtte ute på leira. Ei fastmontert jernstøtte erstattet den gamle grønne staken som hadde vært der tidligere.

Trond

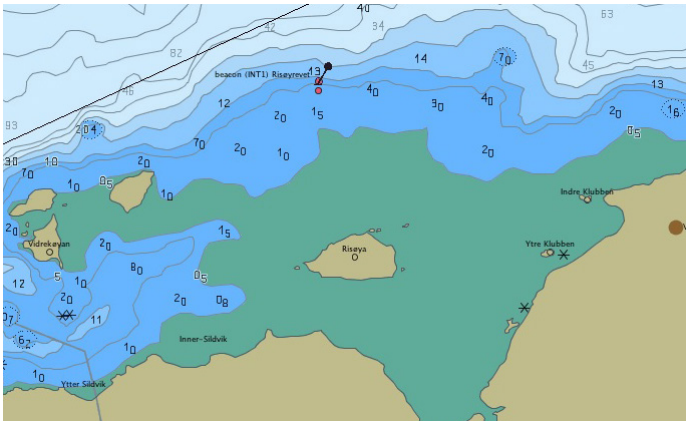

Fergekaiene borte

I haust har Vegvesenet fjerna det som var igjen av fergekaiene i Skjærvik og på Grindjord. Og de har verkelig gjort ordentlig arbeid. Det er verken smitt eller smule igjen, verken av tre, stål eller betong. Det blir ikkje enkelt for framtidige historikarar å påvise kor fergekaia i Skjærvik låg. På Grindjord ligg i alle fall fergeplassen igjen som et vitnesbyrd om det som var.

Fergetrafikken over Skjomen er dermed blitt heilt forhistorisk. Det starta i 1937/38, da Riksvei 50 blei åpna. Så gikk fergene, der ganske mange Vidrek-folk fann arbeidplassen sin, heilt fram til 1972, da Skjombrua blei åpna. Fergekaiene blei beholdt i noen år som en del av den sivile beredskapen, og blei faktisk benytta som kaier ved noen kriseanledninger.

Men no er de siste restane borte, beredskap eller ikkje. Og det einaste som har overlevd der Skjærvikkaia var, er Alf Harald si flytebrygge. Såpass at man kan komme seg tørrskodd i land der, om det skulle knipe.

Sic transit gloria mundi, sa de gamle romerane. Slik forgår verdens herlighet.

Martin

Ruskenaksjon

I år møtte vi til ruskenaksjon en tirsdag ettermiddag i starten av mai. Været var bra og oppmøte godt.

Vi samla oss først i klasserommet der ei dame fra vegvesenet gikk gjennom ei dokumentert risikovarsling fordi vi skulle arbeide langs offentlig vei. Etterpå signerte vi for å ha vært til stede.

Deretter gikk vi ut og fordelte vi oss på E6-en og rundt grendehuset. På E6-en var det plassert ut informasjonsskilt i hver ende av veistrekka vi rydda. Refleksvest hadde vi også på oss. Rundt grendehuset ble det raka og rydda. Til slutt samla alle seg på grendehusplassen og avslutta med bålkaffe og tvist.

I år som i fjor hadde vi fått sekker og hansker fra Statens Vegvesen. Sekkene med søppel ble henta av Vegvesenet seinere. Vi kan opplyse om at pengene fra Statens Vegvesen er kommet inn på konto både for i fjor og i år.

Ikke riktig alle er med på bildet.

Smånytt

Kirkegårdsdugnad

På ettermiddagen 12. mai ble det gjort dugnadsinnsats på kirkegården. Folk møtte opp og raka, rydda og slo av en prat. Det gikk unna og snart så det riktig trivelig ut. Etterpå var det stående buffè med kaffe og vafler. All honnør til de oppmøtte!

Mønsåskrans

Taket ble ferdig! 15. august kom mønsåskransen opp på taket til Torgunn Olsen. I løpet av sommeren ble siste halvdelen av taket ferdigstilt. Nytt pipebeslag kom også på plass. Hun kan opplyse om at taket fungerer godt, og legger til at taket ikke er finansiert gjennom provisjon fra staten av alle fartsbøtene.

Betraktninger om været i 2014

På seinhøsten i fjor la det sæ bra med sny i fjellet. Nån plass i oktober, men mesteparten i medio/ slutten av november. Nokka sny kom det rundt husveggan også. Det sku love godt for jula og skisesongen. Vel vel. Jula kom med null grader og regn. Det var temmelig mørk og vått. Nede i lavlandet blei grunnlaget for speilholka de neste månan lagt. Også undertegnede prøvde isen med bakhodet, men det gikk høvelig greit sammenlikna med andre som fikk hjernerystelse.

Januar kom, men ingen nedbør. I ukesvis fulgte det kaldvær og klare daga. Det var mange daga under ti minus. Æ gikk topptura på hard sny, med isbrodda, mens æ hilste sola velkommen tilbake.

Apropos isbrodda. Flere lag av befolkninga fikk et nytt forhold til isbrodda, som før var tiltenkt «gamlingan». Man fikk innsikt i kor mange typa som fins, og ka som duge på hvilket føre. Par nummer to kjøpte æ på sportsbutikken i Ballangen, de ser nesten ut som stegjern (som brukes på isbrea og islagte fossa). Å kor mange skilt det kom opp ved offentlige innganga med beskjed om å ikke gå inn med isbrodda, ja det har æ ikke tall på.

Det blei den tørreste januar som e registrert i store deler av Midt- og Nord-Norge. I Tromsø blei det satt ny rekord. I Trøndelag var det så tørt at fjæra holdt på å brenn opp. På TV så vi flamma og røyk som kraup bortover lyngen og småtrean i Flatanger og på Frøya. Både hus og ferieboliger gikk med.

Det skal sies at brannen trolig starta med gnist fra høyspentledninger og lek med lighter, og lamme mye vind gikk det sånn. Vi fikk bålforbud her også. Æ brann ikke rask i fjæra de vintermånan. Det skal sies at bålet blei desto større da det blei brent i mars en solskinnsdag med stilla vær.

På slutten av januar diska han opp med austavind. Nederste del av Bryggeberget ved molloen blei glassert.

Februar kom, og gikk. Den inneholdt lite nedbør, va nokka mildar og mer overskya, mellom minus 5 og pluss 5, mest på plussida. Dagan blei lenger. Snyen som kom før jula sleit vi fortsatt på.

Nordlyset blafra over himmelen enkelte kvelda.

Seinvinteren og våren, også kalt mars, april og mai, inneholdt varieranes vær med mer nedbør. Da det kom sny på det harde underlaget i fjellet, blei det nån gang meldt om ekstrem rasfare.

Gradvis blei det mildar, og fra april holdt han sæ stort sett på plussida.

Etterhvert var vi veldig klar førr vår og sommer. Det trakk likevel ut med kaldt vær og 3-4 grader. Sanne optimista blei vi da vi nådde 25 varmegrader nån daga ut i juni, men blei fort henta ned på jorda igjen da snyen ramla ned utførr vinduan.

Det vi huske mest, e likevel sommarn. Årets sommer e minneverdig. Den starta rundt 6. juli, den dagan æ drog til utlandet! Det e rapportert om fjæreliv og klegg, lite vind, badedyr, kald drekka etc etc. Som sagt, uka som va varmast og klarast, va æ i utlandet. Da æ landa på Evenes 15. juli, var det 28 grader i skyggen, så overgangen ble ikke spesielt stor. I tre uker lå temperaturen for det meste mellom 20 og 30 varmegrader, og det var mye sol. Deretter fulgte to uker med 15-24 grader der vi hadde litt mer skiftninger mellom sol og skya.

Med slik varme fulgte det syden-tendensa. Vi opplevde korte episoder med troperegn, og natt til 5. august hadde vi besøk av han Tor med hammarn. Du verden han drog godt over hustakan den natta. Store deler av Norge hadde sol og varme. Sørpå ble det meldt om skogbrann og varmerekorder i havet.

De deilige temperaturan holdt sæ. Vi bekka august uten å merka det. I 12-18 grader, mye stilla vær og mange daga med sol, var det fint å være på fjellet. På kalenderen meldte september sin ankomst, fortsatt med 10-12 grader. Riktignok med litt kortar daga og mer overskya vær.

Vi fikk en brå overgang rundt 20. september. Temperaturen sank og det blei ei anna luft. Han viste 6-8 og snart tre grader. Da starta høsten og fjelltoppan skifta til lett vinterbekledning.
Nokka grått og vått blei det, men mange soldaga fikk vi også. Det må nevnes at det ble satt nye varmerekorder flere plass i Nordland 5. oktober. Ikke mindre enn 19 varmegrader viste gradestokken hos oss.

Etterhvert gjorde høsten mer og mer innpass. Sola var kortar tid oppe om dagen, til slutt kom ho sæ ikke over Brattåsen. Temperaturen blei generelt lavar. Sørausten va innom rundt 20. oktober og da viste han 29 m/sek på måleran.

Et kjært gjensyn hadde vi i starten av oktober og november. Da fikk vi se den nydelige fullmånen over Herjangen og Bjerkvik. Vi fikk også se nordlyset flere ganger.

I begynnelsen av november fikk vi kuldegrader. De første snyfnuggan ramla ned, og tida gikk saktar ei lita stund. Han datt ned i 10 kuldegrader før det ble mildt igjen. Sola så æ seinast 23. november fra Håfjellet i Ballangen. Ho ville nok vært nån daga til, hadde det ikke vært førr mildværet som kom. Siste dagan av november kunne by på regn.

Ja, da var atter et år med vær gått. Kort oppsummert; en nedbørsfattig vinter med mye klarvær, en sommer med varme og sol og en høst med fine temperatura. Æ si mæ fornøyd! -selv om æ e gla i sny. Vi får se hva året som kommer bringer oss av vær.
Alle ønskes god jul og et interessant nytt vær år!

Torgunn

Vidrek Grendelag på nett

Nå finner du grendelaget på nett. Hjemmesida vår. www.vidrek.no er nå oppe og går. Her finner du gammelt og nytt fra grendelaget og samtlige nummer av Austavinden. Alle numrene fra det første som kom i 1979 og fram til fjorårets utgave kan lastes ned som PDF-filer. Du kan lese dem på din pc, smarttelefon eller ditt nettbrett.

Laget har også en egen side på Facebook. Her finner du siste nytt om grendelagets aktiviteter, og alle kan melde seg på og selv bidra med stoff.

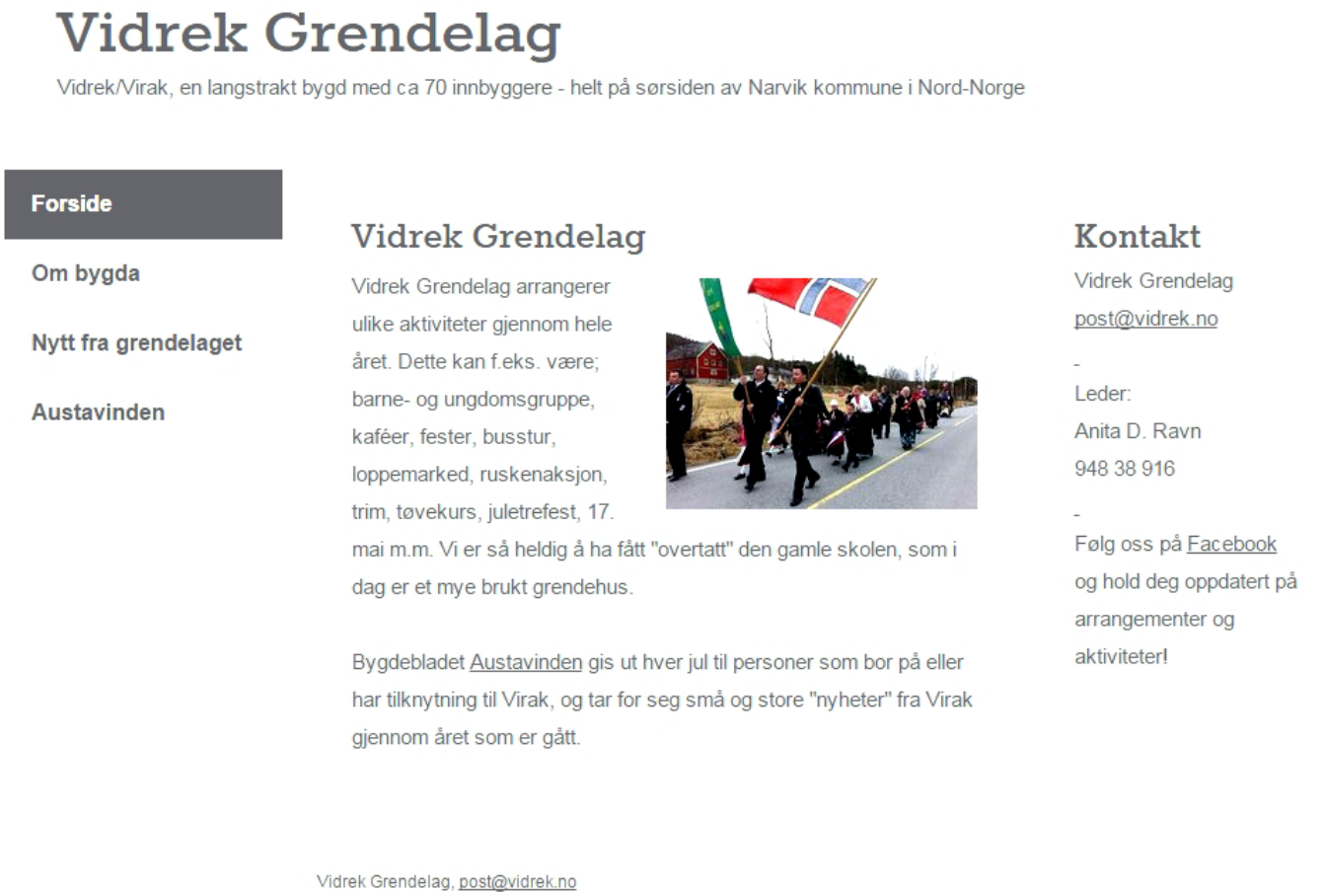

Vidrek Grendelag

Vidrek/Virak, en langstrakt bygd med ca 70 innbyggere - helt på sørsiden av Narvik kommune i Nord-Norge

Forside

Om bygda

Nytt fra grendelaget

Austavinden

Vidrek Grendelag

Vidrek Grendelag arrangerer ulike aktiviteter gjennom hele året. Dette kan f.eks. være; barne- og ungdomsgruppe, kaféer, fester, busstur, loppemarked, ruskenaksjon, trim, tøvekurs, juletrefest, 17. mai m.m. Vi er så heldig å ha fått "overtatt" den gamle skolen, som i dag er et mye brukt grendehus.

Bygdebladet Austavinden gis ut hver jul til personer som bor på eller har tilknytning til Virak, og tar for seg små og store "nyheter" fra Virak gjennom året som er gått.

Kontakt

Vidrek Grendelag

post@vidrek.no

-

Leder:

Anita D. Ravn

948 38 916

-

Følg oss på Facebook og hold deg oppdatert på arrangementer og aktiviteter!

Vidrek Grendelag, post@vidrek.no

17. maifeiringa i boks i god tid

Så er det i boks at 17.maikomiteen i Narvik kan lene seg godt tilbake og bare nyte nasjonaldagen når svenskene finansierer den store kaka. Hva hadde i grunnen Narvik vært uten svenskene???

Ingebjørg

Svensk stats-eid selskap betaler for 17. mai-feiring

17. maifeiring

17. mai falt i år på en lørdag og opprant med oppholdsvær og kjærkomne 12-13 varmegrader. Folket våget seg derfor seg ut til Gjerdhaugsvingen kl. 17.00. Der blei det ei fin rekka av barn og voksne som sang og fløyta seg gjennom bygda. Ja, sågar sola dukka opp i toget. I og med vi gikk en time seinere enn vi har gjort tidligere, møtte vi ikke Bodøbussen. Andre biler med glade fjes fikk vi likevel se. Godværet varte til vi kom inn, og litt til, før temperaturen sank og regna starta opp.
Den gode stemninga fortsatte inne i på grendehuset. I en flott pynta gymsal blei vi femti stykker med smått og stort. Mange unger laga god 17. maistemning. Vi kan bare undres over all energien de har, men is, pølser og brus har vel med saken og gjøre. Vi fikk kjøpt kaffe og kaker, og tok del i sang og leker. Et flott åresalg ble det også. Dette var et flott arrangement. Takk til komiteen!

Husnytt

Mørke hus
Innerst i bygda er det nå mørkt og tomt i huset hos Jenssen og Røssås. For oss som bor i bygda ble det litt mer trivelig da vinduslysan i Røssåsen blei tent. Austavinden ønsker utflytterne lykke til!

Husmaling
Lilly-huset er blitt grønt igjen.

Martin har honge i stige og malt stabbursveggan sine i sommar.

Hussalg
Huset til Roar Skogly ble i høst solgt til Shanny Zachariassen (29). Vi synes det er trivelig med folk i huset!

Det sku bo folk i husan, husan e som folk,
folk treng hus, og hus treng folk i all si tid.
Ole. H. Bremnes

Sankthans ved Kjerkestein

Sangen nedenfor har jeg skrevet som en hyllest til den nye bygda mi.
Den kommer ut på plate til Vinterfestuka 2015.

Trond

Gå langs fjæra en sommardag,
kjenne lukta av sjø.
Brisen danse lett rundt Røssåshalsen,
blåse freskt og passe svalt,
mens den drar bjørkeskogen med i valsen.
Folket samles ved Kjerkestein.
Veit du ka det betyr?
Bålet vente på fyr!

Måsen seile på austavijn,
ser førrsamlinga an.
Kanskje stusse han på det han høre
når dem, som seg hør og bør,
lar sang og latter lette på humøret.
Kjølebagan e fylt tel topps,
grillmat med garnityr.
No tar grillkolla fyr!

Råntind kler seg i kongeskrud,
tidlaus stolt majestet.
Og tel Sankthans e det samme vrimmeln
sjøl om nye fjes trer fram,
alt e det gamle under sommarhimmeln.
Bålet brenn kvær ei Sankthansnatt,
samme årvesse styr.
Se som gnistregnet flyr!

Olga og CermoniPuteComitéen

For ti år siden så CermoniPuteComitéen, forkorta CPC, dagens lys i forbindelse med Vinterfestuka (VU). Formålet var å kaste glans over og dele ut priser til samarbeidspartnere som Vinterfest uka har. Når komitéen utøver sin misjon, har medlemmene luer i rød fløyel og dusker. Prisen eller hva det måtte være bæres frem på ei pute i fløyel med dusk.

Første lørdagen i årets VU troppa komiteén med seremonimester opp i losjen i Narvik. Der blei Olga Olsen ønsket opp på scenen for å motta heder og ære. Olga var dama som i sin tid laga denne puta, altså putens mor. Siden har den vært flikka på flere ganger for å holde mål. Det skal sies at Sølvi Øgsnes, Olgas datter, er medlem i komitéen. Hun kunne fortelle publikum at Olga laga Sølvis første rallarantrekk i 1974, altså for 40 år siden. Etter dette har det blitt ti rallarantrekk til. I ti år var Israels Riiges kafé laget til under Vinterfestuka på Breidablikk hos Sølv, og Olga bakte kaker til kaféen. Ja, her er det snakk om hundrevis av kaker.

Under sermonien fikk Olga overrakt ei flaske sherry på fløyelsputa!

Her er det bare å si vel blåst og vel unt Olga!

Så kom sydausten…

og den er jo påholdende, så mangt og mye – laust og fast – fikk fart og forandra standplass. Når en har levd med rettsorten gjennom tider, er det meste forsegla til urørlige festepunkt. Med litt kortere livserfaring med sorten kan "skjomingen" gi bitre overraskelser.

Hos de fleste er sommermøblement og vakre utestuer av ymse materialer til stor glede. Hos han Svein Yngve var et nyanskaffa partytelt plassert på verandaen. Mange hyggelige stunder blei tilbrakt der i den vakre sommeren, - flott vern mot armadaene med klegg og annen flygende, stikkende uhygge…

Så en dag var det ikke nok med barduner til husvegg og verandagolv. Åneida. Her manna stormen seg opp og fikk full klaff med å fylle "huset" og føre det til værs og la det ramle ned på plenen med en kjempekrasj. Ei brå avslutning på fine kosestunder under tak i det hvite lille hus på verandaen, - men vi holder på alle de gode minnene som vi har derfra.

Ingebjørg

Vedskjul

På baksida av huset har jeg et vedskjul laget av euro-paller og presenning. Ingenting er i lodd eller vater, og ingen vinkler er 90 grader. Men det har innlagt lys! Ei varmhvit pyntelysremse kjøpt på Clas Ohlson for en slikk og ingenting. Dette skjulet har jeg vært fornøyd med helt siden jeg flytta opp i Storhågen. Men hva skjer?

Min nye nabo i vest bygger et vedskjul som flukter uthuset på en elegant måte. Vel nok er det neppe innlagt lys der, men alt er i vater, det er ny taktekking, vindskier og takrenner, og det er ikke en eneste euro-pall eller presenning i konstruksjonen.

Hva skjer så? Min gode nabo fra Østerdalen finner noen gamle taksperrer og lager et vedskjul som et tilbygg på baksida av huset. Tilbygget matcher fortreffelig og ser ut som om en naturlig del av huset, og dette påbygget har også vindskier, takrenner og strøken taktekking. Det eneste som mangler, er innlagt lys.

Jeg skal bruke vinteren på å fundere på hva jeg skal gjøre med palle- og presenning-konstruksjonen min. Blir det et vedskjul med yttergang, snekkerbod og to gjestesenger og med lys i alle rom? Skal jeg overgå mine naboer? Hvem vet? Først må jeg fundere over saken et år eller to.

Trond

Hyttetomter på Finngamnes

Martin har annonsert en planprosess for å regulere inn 5-6 flere hytter på Finngamnes, i tillegg til de som allerede er der. Dette krever et endringsvedtak for den forrige reguleringsplanen som blei laga i 1985. Saka ventes i beste fall klar til sommeren/ høsten 2015.

Martin

Hønsehuset er tomt

Toril har nå ingen flere av den flotte fargeprakten hun hadde i hønsehuset. Dager, måneder og år kom til alle dem, og så blei slutten på et godt liv et faktum. Men mye godt hadde de skaffet til mange, og da er det vel naturlig at en dag stopper alt levanes. Kanskje med en ny vår kommer det nye muligheter der også?

Ingebjørg

Sveins juletreritt

Tiden var kommet for å dra i skogen og hente juletre til juletrefesten. Kjell-Olav ga klarsignal for å hente et tre hos han, og Svein skulle utføre jobben. Selvfølgelig var det glarhålka, noe det var nesten hele vinteren, også rundt juletider. Veien opp mot vannverket var dekket av speilis. Det var umulig å kjøre opp, så Svein parkerte nede ved E6. Han tok øksa med seg og stilka seg oppover veien med mye om og men, delvis på veien og i grøfta. Fant etterhvert et tre som egna seg til juletre, felte treet og måtte ta fatt på veien nedover. En ting er å gå oppover på isen, det er straks litt verre når veien går nedover. Det var umulig å holde seg på beina med et stort tre på slep. Etter litt fundering var det bare en ting å gjøre, hoppe oppå treet, gi fart og la det stå til.....Isen var nok mer polert enn beregna, for farta bare økte på nedover bakkene. Det gikk styggfort nedover, og treet med mann stoppa ikke før det nådde E6. Gunn skal visstnok ha sett farkosten som kom fykende nedover veien uten helt å skjønne ka ho så..... Treet ble etterhvert montert på juletrefoten på grendehuset, men den ene siden bar preg av at treet hadde opplevd noe spesielt på sin ferd til juletrefesten.

Ført i penn av Anita

Nærmest alle på bytur samtidig

Jeg leste nettopp om en familie som hadde opplevd at naboens katt blei med på bilferie, uten at det var ordnet med tillatelse.

Det fikk meg til å huske hva jeg selv opplevde vinteren 1979. Skulle reise til byen med litebarn i storvogn. Her på byens beste vestkant var bussene utstyrt med bare ei dør. Der skulle alt føres inn. Det tok jo litt tid å plassere oss, selvfølgelig.

Det var han Alf Aronsen som kjørte, og han var til tider ganske spøkefull. Da jeg leverte pengene for billetten, spør han: «Skal han ha eget sete?», og peika ut bussdøra. Der satt monsen vårres klar til å hoppe inn.

Heldigvis fikk han lukket døra før bussen blei dyretransport. Alf syntes det var både rett og riktig at jeg tok med «de nærmeste» når jeg skulle på bytur.

Ingebjørg

Mye skryt, men lite nytt

TV-aksjonen var aktuell her i Narvik kommune også. Det er nok ikke samme krav når innbyggerne skal gi, som når de skal få. Varaordføreren var også i år «the big boss» for innsamlinga. Fra hans munn kom det mangt og mye om at alle vi skulle slå i store beløp, men blant jumboplassene holdt vi oss som vanlig med 19 kroner pr. innbygger. Kommentaren fra lederen var: «Kokfornøyd….»

Ja, ja, det måtte kanskje være mange bortreiste i storbyen denne dagen, for på bygda kom bøssene inn velfylte med stille innhold.

Ingebjørg

Vi gratulerer

Vi gratulerer disse jubilantene i 2014:

Tore Kongsbakk, 50 år 3. januar
Arna Flønes, 60 år 9.mai
Gerd Røssås, 70 år 28. juni
Karen (Ravn) Solberg, 90 år 9.oktober
Olga Olsen, 95 år 14. november

Sølvi og Olga

Retting av feil

I fjorårets Austavind blei det dessverre hevda en del feil om Ravn-slekta. Vi beklager feilene, og vil gjerne rette det til sannheta:

Gyda og Karl Ravn hadde barna: Jørgunn, Edvard, Karen, Gerda og Aine.

Agnes og Edvin Ravn hadde barna: Vidkunn, Helge, Ranveig, Solfrid, Edmund, Hans Viggo og Aud Eva.

Vi håper vi blir tilgitt.

Dementi

Vi har en dagsavis her hos oss som ikke sjelden produserer usanne opplysninger for god betaling. Her i Austavinden kan vi ikke skryte av å være skolerte journalister, så vi vil helst at det skrevne skal holde seg til sannheta.

Men i fjorårets Austavind blei Idun Sørli Gya beæret med at hun hadde satt en liten sønn til verden 30. september.

Jaja, Sara var 90, sies det, og Idun er godt passert 70. Men denne nykomne gutten er nok heller sønn av en annen Idun, nemlig Idun Ravn og Benny Stokkedal. Han har fått navnet Didrik, har nå fylt sitt første år, og er blitt den stas-karen som bildet viser.

1 år
Didrik Olai Ravn Stokkedal gratuleres med 1 års dagen 30 september . Masse klemmer fra momo, mofa, tante Silje og tante Mari.

Løsninger SUDOKU og kryssord

9	2	5	1	6	4	8	3	7
4	6	7	8	3	9	1	5	2
3	1	8	5	7	2	9	4	6
1	8	9	4	2	5	6	7	3
5	3	6	9	1	7	4	2	8
7	4	2	3	8	6	5	9	1
2	7	4	6	5	8	3	1	9
6	9	1	2	4	3	7	8	5
8	5	3	7	9	1	2	6	4

											S		T		P	I	N	S	E
										M	E	T	E	R	S	T	O	K	K
											S		R	I	V	E		U	K
										S	T	A	V	K	I	R	K	E	
E				U		U		I		F	E	R	I	E	N		A	R	E
D	Ø	R	S	L	A	G		S	N	O	K	E	S		G	I	S		G
	L	Å	T		T	A	B	B	E		E	N		H		S	T	U	E
E	G	N	E	T		G	I	R		S	N	A	R	V	I	S	I	T	T
U	L	T	R	A		N	O	E	N			E	I	E	R	E	N		
	A	I	K		I			E	U	G	E	N		T	E		G	O	D
I	S	N	E	N	D	E		N	E	I	D		U	E	N	S		V	A
	S	D		Y		T	R	E	T	T			R	A	E	T		E	N
F	E		A	S		I	O			T	R	Å	K	K		U		R	
	N		B	I	L	S	T	E	R	E	O		O	S	T	E	R		T
V	E		S	L	A	K	T		Ø	R	N		M		R		O	B	O
I		L	O	T	T		E		R		D	R	I	V	E	R		Y	R
S	E	I	L		T	E	N	K	E	P	A	U	S	E		I	O	G	T
	T	R	U	G	E	N	E				N	I	K	K	E	R		D	U
V	A	K	T	E	R			F	L	U	E	N		K	L		T	A	R
	N	E	T	T		K	I	L	E	N		E	L	E	V	E	R		
R	O			T	U	A	R	E	G		Æ	R	E	R		S	Y	T	E
U	L	L	S	O	K	K	E	R			S	T	A	U	R	E	N	E	
		E	I		E	I	N	E	R	K	J	E	R	R		L	E	L	L

Telefonliste for bygda

Navn	Tel-efon	Mobiltelefon	Epost
Bjerkelund, Randi og Alf-Harald	76959671	97673056 (R), 90580809 (AH)	alfbjerkelund11@gmail.com
Bjerkelund, Øystein		46420010	bjerkelund.dragrace@gmail.com
Brink, Arne og Gerd	76959635	99407242 (G)	
Dahl, Olga	76959614		
Eidissen, Anne-Berit Søfteland og Gaute	76959653	95883423 (AB), 91515557 (G)	aberits@gmail.com
Eilertsen, Ingebjørg og Osvald		90125037 (I), 99033401 (O)	osvald.eilertsen@gmail.com ingebjorg.eilertsen@gmail.com
Eilertsen, Svein Yngve		91767715	svein.eilertsen@gmail.com
Evensen, Sissel		41563738	
Skogly, Ragnhild		95069470	
Hansen, Geir Erik		99306121	
Hansen, Gunnar Leif og Toril Ranheim		911 34 493 (T), 93851011 (G)	guhans5@online.no
Hansen, Monica		41474742	monica@ascas.no
Indregard, Martin		90772497	martini@online.no
Jensen, Anita	76951402	91879889	jensenanitae@gmail.com
Jensen, Trond		99018996	virak41@gmail.com
Johansen, Anne-Lie		40721287	anne-lie.johansen@virak.no
Johansen, Lill Ann og Øystein		90937667 (Ø), 40465967 (LA)	krekenes@live.no
Josefsen, Renate og Geir		97195481 (R), 90783468 (G)	renjo@yahoo.no geir.josefsen@yahoo.no
Larsen, Gunn og Torfinn	76959632	91154217 (G), 90726025 (T)	torf-la@online.no
Lundberg, Synnøve og Bjørn		46936665 (S), 95203449 (B)	sylbal-Holtvik@hotmail.no
Løkken, Ole Kristian		91573724	spole@online.no
Olaussen, Vera		90614787	veraola@online.no
Olsen, Berit	76959640	92293352	berit.olsen45@gmail.com
Olsen, Olga	76941474	97475405	
Olsen, Torgunn		97187286	torguno@online.no
Overvåg, Liv og John Martin		96238642 (L), 91371873 (JM)	
Pop, Margareta og Ioan		92541801 (M), 91843315 (I)	ely.ionut@gmail.com ioanpop_85@hotmail.com
Ravn, Anita Didriksen og Svein		94838916 (A), 47285686 (S)	anitaravn@live.no, sve_rav@hotmail.com
Ravn, Børge Johnny		90542874	
Ravn, Kjell-Olav		90997316	kor@virak.no
Ravn Sjøseth, Vera og Mads-Iben		95242549 (V), 99007049 (M)	vera-hrp@hotmail.com madsiben@hotmail.com
Rønning, Brita og Embret	76959644	976 52 883 (E); 907 85 535 (B)	embret.ronning@gmail.com, brita.ronning@gmail.com
Røssås, Gerd og Jan		41638457 (G); 97513070 (J)	
Sandvoll, Erlend J.		92622133	erlend.sandvoll@gmail.com
Skogly, Roar		992 51 593	roar.gundersen15@gmail.com
Solberg, Thor Ivar Morten		41474741	thor-ivar@ascas.no
Solli, Frank	76951402	90934296	frankgsolli@gmail.com
Solum, Anita		99306116	anita.solum@hotmail.com
Stokkedal, Ann-Cathrin		99696038	annsto@hotmail.com
Zachariassen, Shanny		97762185	